

17. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

25. DUBNA 1999

Z obsahu:

Otec: náročná láska

Jan Pavel II. při
generální audienci
7. dubna 1999

– strana 2 –

Ve škole Boží radosti

Prostý návod, jak
reformovat církev

– strana 4 –

Velikonoční zamyšlení

– strana 6 –

Zpověď jako zážitek

Boží lásky

– strana 7 –

**Papež – čestný
předseda Církve?**

Úvahy Kongregace
pro nauku víry
o papežském primátu

– strana 8 –

Papežovy hodinky

– strana 9 –

Nanebevzetí

Panny Marie

Slavný růženec
se Svatým otcem

– strana 10 –

**Aby církev byla
u nás misijní...**

Diskusní příspěvek
k plenárnímu sněmu
české církve

– strana 12 –

Homosexualita

Geneticky podmíně-
ná, nebo získaná
chorobná porucha?

– strana 13 –

Já jsem dobrý pastýř...

(Jan 10,11)

Autor dřevorezby: Claude Roth

Otec: náročná láska

Otcova láska k nám nás nemůže nechat lhostejnými, naopak, vyžaduje, aby byla opětována usilovnou a vytrvalou láskou. Toto úsilí nabývá tím hlubších znaků, čím více se přibližujeme k Ježíši, který žije plně ve společenství s Otcem a stává se tak pro nás vzorem.

Absolutní autorita

V kulturním kontextu Starého zákona je otcovská autorita absolutní a chápe se jako srovnávací termín, jakým se označuje autorita Boha Stvořitele, proti které není dovoleno se vzepřít. U Izaiáše čteme: *Běda tomu, kdo by řekl otci: »Cos to zplodil?«* *Nebo ženě: »Cos to porodila?«* *Toto praví Hospodin, Svatý Izraele, jeho tvůrce: Vy se chcete ptát na budoucnost mých synů? Ohledně mých synů, díla mých rukou, mi budete něco přikazovat?* (Iz 45, 10n) Otec má totiž za úkol vést svého syna, a je-li třeba, přísně ho napomenout. Kniha Přísloví připomíná to, co platí i o Bohu: *Hospodin kárá toho, koho miluje, jako otec milovaného syna.* (Př 3, 12; srov. Ž 103, 13) Prorok Malachiáš ze svého pohledu dosvědčuje shovívavou náklonnost Boha ke svým synům (Ml 3, 17), ale jedná se stále o lásku náročnou: *Pamatujte na zákon mého služebníka Mojžíše, jemuž jsem vydal na Horbu pro celého Izraele nařízení a právní ustanovení.* (Ml 3, 22)

Zákon jako výraz lásky

Zákon, který Bůh dává svému lidu, není břemeno, které nakládá tyranský pán, nýbrž je výrazem oné otcovské lásky, která ukazuje správnou cestu lidského chování a podmínky, za jakých je možno získat Boží zaslíbení. A to je smysl příkazu v 5. knize Mojžíšově: *Dbej na přikázání Hospodina, svého Boha, choď po jeho cestách a boj se ho; protože Hospodin, tvůj Bůh, tě uvádí do úrodné země.* (Dt 8, 5-7) To, co potvrzuje smlouvu mezi Bohem a syny Izraele, je Zákon diktovaný láskou. **Ale jeho přestupování není bez následků**, přináší bolestné exody, které jsou nicméně vedeny logikou lásky, protože **nutí člověka, aby přijal uzdravující vědomí základní dimenze svého bytí.** »Tím, že naše srdce objeví velikost Boží lásky, zachvěje se hrůzou a tíží hříchu a začíná se bát urazit Boha hříchem a odloučit se od něho.« (KKC 1432)

Když se člověk odtrhne od Boha, vrhá se nevyhnutelně do zla, do smrti, do nicoty. A naopak přilnutí k Bohu je pramenem života a požehnání. Právě to zdůrazňuje 5. kniha Mojžíšova: *Hle, kladu před tebe život a dobro, smrt a zlo; neboť ti dnes přikazují, abys miloval Hospodina, svého Boha, aby kráčet po jeho cestách, zachovával jeho přikazy, jeho zákony, jeho právní ustanovení, abys byl živ a rozmnožil se a aby ti Hospodin požehnal v zemi, kterou přicházíš obsadit.* (Dt 30, 15n)

Naplnění Zákona

Ježíš neruší Zákon v jeho základních ustanoveních, nýbrž jej zdokonaluje, jak říká v horském kázání: *Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, ale naplnit.* (Mt 5, 17)

Ježíš poukazuje na **srdce Zákona v přikázání lásky** a rozvíjí jeho základní požadavky. Tím, že rozšiřuje přikázání Starého zákona, ukládá **milovat přátele i nepřátele** a vysvětluje toto rozšíření tím, že poukazuje na Boží otcovství: *Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým.* (Mt 5, 45; srov. KKC 2784) S Ježíšem přichází kvalitativní skok: sklouobil Zákon a Proroky do jediné formy, která jak je jednoduše formulovaná, tak je obtížná v uskutečnění: *Všechno, co chcete, aby lidé činili vám, čiňte také vy jim.* (Srov. Mt 7, 12) Tu nám představuje přímo jako cestu, po které je třeba kráčet, abychom byli dokonalí jako nebeský Otec (srov. Mt 5, 48). Kdo tak jedná, vydává lidem svědectví, aby byl oslaven Otec, který je v nebesích (srov. Mt 5, 16), a činí se způsobilým, aby přijal království, které je připraveno pro spravedlivé podle Ježíšových slov o posledním soudu: *Pojďte, požehnaní mého Otce, a přijměte jako úděl království, které je pro vás připraveno od založení světa.* (Mt 25, 34)

Ježíšův závazný příklad

Když Ježíš zvěstuje Otcovu lásku, nikdy neopomene připomenout, že se jedná o lásku, která zavazuje. Tento rys Boží tváře se vynořuje v celém Ježíšově životě. Jeho *pokrmem* je právě uskutečňovat vůli toho, který jej poslal (srov. J 5, 34). Jeho soud je spravedlivý právě proto, že **nehledá svou**

vůli, ale vůli Otce, který jej poslal na svět (srov. J 5, 30). Proto o něm Otec vydává svědectví (srov. J 5, 37) a stejně tak i Písmo (srov. J 5, 39). Především ty skutky, které vykonává ve jménu Otce, zaručují, že je poslán od něho (srov. J 5, 36; 10, 25. 37-38). Mezi nimi je pak nejvyšší ona **oběť vlastního života**, jak mu Otec přikázal: toto sebedarování je přímo důvodem, proč jej Otec miluje (srov. J 10, 17-18), a je znamením, že on miluje Otce (srov. J 14, 31). Jestliže již Zákon Deuteronomia byl cestou a zárukou života, Nový zákon je touto cestou způsobem nevídaným až paradoxním, když je vyjádřen v přikázání **milovat bratry až do té míry, že za ně darujeme vlastní život** (srov. J 15, 12-13).

Nové přikázání lásky, jak připomíná sv. Jan Zlatoústý, má své nejvyšší zdůvodnění v božské lásce: »Nemůžete nazývat svým otcem Boha plného dobrotivosti, jestliže v sobě chováte srdce kruté a nelidské; v takovém případě totiž nemáte již v sobě stopy dobroty nebeského Otce.« (Hom. na téma »Úzká je brána«: PG 51, 44B.) To je perspektiva, v níž je současně jak kontinuita Zákona, tak i jeho naplnění: Zákon se proměňuje a prohlubuje jako **Zákon lásky**, jediný, který odpovídá otcovské Boží tváři.

L'Osservatore Romano, 8. 4. 1999
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Moje ovce

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Já jsem dveře pro ovce

Ježíšovo vystoupení, k němuž tě zve dnešní svaté čtení, je dohrou onoho rozruchu, jaký vyvolalo uzdravení slepého od narození, jehož jsi byl svědkem před šesti týdny. Ježíš promlouvá k farizeům, kterých se jeho dobrý skutek nemile dotkl. Pros o světlo a pomoc, abys správně pochopil, proč tvůj Pán musí postupovat právě tak, jak postupuje, i když se setkává s nepochopením, které ústí až v nepřátelství.

Stojí tu proti sobě nezištná sebeobětující služba Boží lásky a ješitná samolibost slepých vůdců.⁽¹⁾ Ježíšovy protivníky dráždí, když prohlašuje, že lidé sami poznají, ke komu se mají přidat. Vyslechni pozorně jeho argumenty, abys měl zcela jasno, kde je tvoje místo.

Tvůj Pán se ti představuje jako Dobrý Pastýř. Co to znamená? Že nejsi pro něho cizí svěřený majetek, nýbrž jeho nejdražší vlastnictví. Neztrácíš se anonymně ve velkém stádu. Důvěrně zná každíčkou svou ovci a volá i tebe tvým jménem. Pro všechny své ovce, které jej věrně slyší a následují, je Ježíš také pokrmem a posilou: vodí je na pastvu, kterou představuje on sám: *Přišel, aby měly život, a měly ho v hojnosti*. Ale je tu nade všecko nejvyšší důkaz Ježíšovy lásky, jaké by se od slepých vůdců nikdy nedočkaly: *Za ovce dávám svůj život*.⁽²⁾

Divíš se tedy, že jeho ovce tak rády slyší jeho hlas a jdou věrně za ním? Znáť jeho hlas znamená znát nejen jeho charakteristické zabarvení, ale i obsah a smysl toho, co říká. Zdůrazňuje, že do jeho ovčince je možno vcházet jen skrze něho. Ježíš je pro své jediným smyslem jejich života. Těm, které jsou jeho, pranic nevádí ani to, že tyto »dveře« jsou těsné.⁽³⁾

Kdybys chtěl naslouchat jinému hlasu než hlasu svého Pastýře, bylo by to pro tebe nebezpečné. Mezi ovce pronikají cizí pastýři, které si najal nepřítel a kteří proto nevstupují jedinými Dveřmi, ale vkrádají se podle svého. Ačkoliv stádo za nimi nejde, působí mezi ovce velké škody, protože přicházejí, aby *kradli, zabíjeli a ničili*. Okrádají ovce o Ježíšův hlas, zabíjejí jejich věčný život, ničí to, co připravil pro jejich ochranu a výživu. Kradou je tak, že tyto ovce nejsou schopny *slyšet jeho hlas* a stá-

vají se podobně hluchými jako oni sami: slyší sice Ježíšova slova, *ale nechápou, co tím chtěl říct*. Není to zarážející, že *nerozumějí* právě ti, kteří se okázale vydávají za nejbystřejší a nejvyspělejší? Zde je třeba hledat jeden z hlavních kořenů rozdělení a nedorozumění. Jak těžké je překonat nepochopení u těch, kteří se pro svou sebejistotu pohybují v tak odlišném světě, že nevědí, o čem Pastýř mluví! Jsou to dědici slepých vůdců, o kterých bylo řečeno: *Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas, ani jste nespátřili jeho tvář*.⁽⁴⁾ *Zkoumáte Písma, ale nechcete přijít ke mně, abyste měli život*.⁽⁵⁾

Děkuj z celého srdce Dobrému Pastýři, že se postaral, aby jeho ovce už nikdy nezůstaly bez pastýře. Posílá své učedníky do Galileje. Přidej se k nim a jistě poznáváš to místo, kde před třemi lety slíbil Šimonovi, že bude *lovit lidi*.⁽⁶⁾ Nyní mu právě zde předává **svůj úřad pastýře**: *Pas mé ovce a pas mé beránky*.⁽⁷⁾ Čím se bude odlišovat tento pastýř od *cizích*, aby ovce z Ježíšova ovčince mohly jít za ním a slyšet jeho hlas? Tím, že miluje Pána *více než ostatní*,⁽⁸⁾ *následuje jej* a jako on dává život za své ovce.⁽⁹⁾

Přesvědč se na Petrově prvním kázání v Jeruzalémě, že se tu opravdu uskutečňuje to, co Pán řekl: když ovce slyší hlas pastýře, *proniká jim to srdce*, takže už nemyslí po svém, ale ptají se: *Co máme dělat?* – *Obratť se! Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení*. A pak všechny, které slyší, vede *úzkými dveřmi* po cestě Mistra: *Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni*.

I uprostřed zvráceného pokolení mohou dnes Pánovy ovce slyšet jasně pastýřův hlas. Patříš bezvýhradně mezi ně?

Nekráčí současný nejvyšší pastýř dokonale v *Ježíšových šlépějích*? Nikdo od něho neslyšel nic neupřímného, když mu spílají, on spíláním neoplácí, když trpí, nevyhrožuje. Ti, kdo nechtějí slyšet jeho hlas, *nejsou jeho*. Pros horoucně za všechny *bludné ovce*, aby se vrátily k pastýři a strážci své duše.

Ježíši, vyznávám s vděčností, že *ty jsi můj pastýř, vedeš mě po správných cestách. Nezačnu se zla, vždyť ty jsi se mnou. Tvůj kyt a tvá hůl jsou moje útěcha*.⁽¹⁰⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. J 9,39; Mt 15,14; ⁽²⁾ J 10,15;

⁽³⁾ srov. Mt 7,14; ⁽⁴⁾ J 5,37;

⁽⁵⁾ tamt. 39n; ⁽⁶⁾ srov. Lk 5,11;

⁽⁷⁾ J 21 15nn; ⁽⁸⁾ J 21,15;

⁽⁹⁾ srov. J 21, 19; ⁽¹⁰⁾ srov. resp. žalm 23

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,14a.36–41

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštoly) a slavnostně promluvil k lidem: „Ať je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali.“

Když to uslyšeli, proniklo jim to srdce a ptali se Petra i ostatních apoštolů: „Bratři, co máme dělat?“ Petr jim odpověděl: „Obratť se! A každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy, a jako dar dostanete Ducha svatého. Vždyť ta zaslíbení platí vám i vašim dětem, ale také všem, kdo jsou ještě daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Ještě mnoha jinými slovy je zapřísahal a vybízel: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ Ti, kdo jeho slovo ochotně přijali, byli pokřtěni. A ten den se k nim přidalo na tři tisíce lidí.

2. čtení – 1 Petr 2,20b–25

Milovaní! Když děláte dobře, a přesto musíte trpět, je to milé Bohu. K tomu jste přece byli povoláni. Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. „On nezhrěšil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na sobě vynesl naše hříchy na dřevo (kříže), abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni. Byli jste kdysi jako bludné ovce, ale nyní jste se vrátili k pastýři a strážci svých duší.

Evangelium – Jan 10,1–10

Ježíš řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale vniká tam jinudy, to je zloděj a lupič. Kdo však vchází dveřmi, je pastýř ovcí. Vrátný mu otevře a ovce slyší jeho hlas. Volá své ovce jménem a vyvádí je. Když všechny své ovce vyvede, jde před nimi a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. Za cizím však nikdy nepůjdou, ale utečou od něho, protože hlas cizích neznají.“

Ježíš jim pověděl toto podobenství, ale oni nepochopili, co jim tím chce říci.

Ježíš proto řekl znovu: „Amen, amen, pravím vám: Já jsem dveře k ovcím. Všichni, kdo přišli přede mnou, jsou zloději a lupiči, ale ovce je neuposlechly. Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn; bude moci vcházet i vycházet a najde pastvu. Zloděj přichází, jen aby kradl, zabíjel a působil zkázu. Já jsem přišel, aby měly život a měly ho v hojnosti.“

Ve škole Boží radosti

Prostý návod, jak reformovat Církev

Francouzský dominikán P. Thomas Philippe byl muž, jehož život učinil věrohodným svědkem evangelia. Po dlouhém životě jako profesor filozofie a teologie a jako inspirující duchovní vůdce studentů dal podnět Jeanu Vanierovi, aby založil síť společenství »Archa«, kde se duševně postižení spolu se svými ošetrovateli pokoušejí žít život podle blahoslavenství. Ačkoliv žil opravdu skrytý život ve společenství »Archa«, měl hluboký a trvalý vliv na život mnoha lidí.

Henri J. M. Nouwen

P. Thomas Philippe se narodil r. 1905 v Cysoing v severní Francii. Duchovním vůdcem rodiny, která měla dvanáct dětí, byl matčin bratr, dominikán P. Dehau. Z těchto dětí sedm zvolilo řeholní život. Thomas uslyšel povolání ke kněžství již jako dítě. Dává to do souvislosti se svým prvním svatým přijímáním. Jako maličký rád ministroval, »aby mohl být spolu s knězem co nejbliže Pánu Ježíši«.

Vystudoval u jezuitů a v 18 letech vstoupil k dominikánům. 1924 složil řeholní sliby a o pět let později přijal kněžské svěcení. V dalších letech působil jako profesor na teologické fakultě v Saulchoir, časem také na dominikánském Angeliku v Římě. R. 1941 byl jmenován rektorem fakulty v Saulchoir. V té době shromáždil kolem sebe studenty, aby jim dal teologické a duchovní vzdělání. Jedním z nich byl Jean Vanier.

V roce 1952 byl P. Thomas odvolán do Říma. Po jedenácti letech se vrátil do Francie, aby spolupracoval jako duchovní vůdce v centru pro postižené v Trosly-Breuil. Tam založil spolu s Jeanem Vanierem společenství »Archa«, které dnes pracuje ve více než 100 ústavech. V Arše žijí duševně postižení spolu se svými asistenty. V tomto společenství se však záměrně nemluví o »ošetrovatelích« a »postižených«, nýbrž všichni se pokoušejí spolu žít v duchu blahoslavenství.

V roce 1972 založil P. Thomas v srdci Archy »La Ferme«

– Zastavení, společenství pro modlitbu a přijímání hostů. Mnoho lidí pocítilo přitažlivost jeho charismatu. Obdaroval svým milosrdenstvím mnoho lidí, zvláště těch, kteří byli zraněni životem. Od té doby se věnoval kázání při duchovních obnovách a pořádal kurzy teologie a spirituality. Často opakoval, jak jej práce mezi ubohými přivedla k tomu, aby svou teologii ustavičně domyšlel a znovu formuloval. Ubožáci se stali jeho učiteli!

Ve věku 85 let se ze zdravotních důvodů musel stáhnout ještě více do pozadí a prožil zbytek života v oběti a v modlitbě. 4. února 1993 se vrátil do Otcova lúna. Byl pochován blízko kaple v Trosly-Breuil, kde tak často slavil mši svatou, obklopen ubohými z Archy, které tolik miloval.

»Jak mě otec Thomas Philippe přivedl do Otcovy náruče...«

Osobní svědectví Dominiky Montfortové

»Dobrý den. Jedno vám řeknu předem: Nepřišla jsem za vámi, abych se nechala obrátit. Jsem tu, abych si s vámi podiskutovala.«

»Ano, ano, budeme diskutovat...« To byla moje první slova při mém prvním setkání s P. Thomasem. Ztracená ovce, jakou jsem byla, nevěděla, že stojí před obrazem Dobrého pastýře, ztracená dcera před obrazem

Foto: L'Arche

Kdo chce reformovat Církev, musí být především sám věrohodným svědkem evangelia. Není většího neštěstí pro Církev, než když jí chce vtisknout novou tvář někdo, kdo si ve své zatrpklosti neví rady ani sám se sebou. Hnací silou každé obnovy musí být pokorná láska, nikoliv pyšná nespokojenost.

I. Kohlmann

Otce. Skutečně jsme »diskutovali«... a P. Thomas mi řekl věci, které jsem měla slyšet o dvacet let dříve...

Mluvil o přednostech lásky: »Podívejte se na malé, sotva narozené dítě. Je to něco úplně jiného než malé zvířátko, které je často hned po narození schopno postavit se na své tlapky a hledat si potravu. Když dáte jehňátku něco zeleného nebo mléko, nejdříve si to očichá. Malé děťátko naopak zcela důvěruje a bere si to, co se mu podává, a je dokonale závislé na člověku. Je dokonce slabší než rostlina, která umí obrůstat překážku, aby si našla světlo a mohla růst. Kojenec je ve své kolébce položen, protože nemá ještě ani sílu, aby se sám obrátil. U něho nemá přednost pud, nýbrž povědomí lásky. V klinikách zjistili, že novorozencům, kterým byla odňata matka, nestačí dát láhev a sebelepší odbornou péči. Malé dítě potřebuje alespoň minimum přítomnosti, lidský dotek, který ohlašuje lásku. Zkušenost ukazuje, že bez lásky se do slova a do písmene umírá!«

Na konec našeho dlouhého rozhovoru mi P. Thomas navrhl, abych »setrvala chvíli v mlčení«. Nevěděla jsem, co to pro mne znamená, a tak jsem pozoro-

vala toho starého muže se skloněnou hlavou, zavřenýma očima, které mi připadaly, jako když spí dítě, o kterém mluvil... Ale on nespál! A jeho modlitba byla tak silná, že přeskočila na mne, aniž jsem to věděla. Ten Bůh, v něhož jsem nebyla schopna věřit a kterého jsem odložila spolu s vánočním »ježíškem«, ten nebyl někde nahoře v nedosažitelném nebi. Cítila jsem ho a dotýkala jsem se ho, protože P. Thomas svými slovy a především svou modlitbou našel cestu k mému srdci. Přišla jsem, abych s ním diskutovala, protože jsem slyšela, že je velmi inteligentní. A to bylo tehdy to jediné, co na mě platilo. A když jsem odcházela, našla jsem jinou hodnotu, jiný poklad, který byl cennější než všechno bohatství země: vědomí, že BŮH JE, že je LÁSKA a že chce chces bydlit v lidském srdci!

P. Thomas byl jistě inteligentní, ale on také od dětství trpěl nedoslýchavostí, a stal se proto mimořádně citlivým. Skrze svou vnitřní chudobu mohl porozumět jiným lidem, kteří měli dojem, že jim druzí nerozumějí, že je odmítají a odstraňují. Kdo je při rozhovoru více odstrčen než ten, kdo špatně slyší? P. Thomas napsal několik

podivuhodných stránek o utrpení nedoslýchavých, které je podle jeho názoru větší než u slepých, protože hrozí odtržením od společenství, a pro něho je největším utrpením nebyt milován a nemilovat.

Bůh dal P. Thomasovi v pravém slova smyslu sym-patii (spolu-utrpení) pro každého trpícího a ostrčeného člověka, a tím rozvíjel jeho senzibilitu. Proto se každý u něho cítil být přijímán a milován takový, jaký je. Nikdo se nemusel bát ukázat tu nejvíce politováníhodnou stránku své bytosti, protože měl před sebou člověka, který byl vtělené přijetí a vtělené porozumění...! Především to byl člověk, který neposuzoval podle zevnějšku. P. Thomas viděl ihned do srdce člověka, které je někdy skryto pod ochrannými vrstvami anebo maskou zdání... On však měl Boží pohled pro každého z nás: pohled lásky, který pronikal až k srdci, k tomu, co je nám »nejsvětější«, nejkrásnější, protože to je svatyně lásky.

Pater Thomas skutečně odpovídal obrazu otce z podobnosti o marnotratném synu, tzn. nebeskému Otci. Rád citoval z encykliky o Božím milosrdenství Jana Pavla II. a proměňoval ji ve svůj život. Byl dokonale milosrdný, protože měl skutečně otevřené srdce pro nouzi každého, kdo k němu přišel. A co víc, on nám dovolil, abychom pod svou vlastní bídou odhalovali krásu a dobrotu vlastní bytosti a vracel nám tak důstojnost Božích dětí. Otec ztraceného syna nečeká jen na jeho návrat, aby jej pak dlouze objal ve své náruči a odpustil mu všechny bludné cesty. Poručí zabít tučné tele, je to jako obraz Ježíše, který zemřel za naše viny. Končí doba hladu a bídy. Ubohý žebrák bude oděn do »nejkrásnějších šatů«, do roucha křesťanské nevinnosti. Jinými slovy: milosrdný otec vrací svému nehodnému synu jeho synovskou důstojnost a krásu, pro-

tože *tento syn byl mrtev, a znovu žije, byl ztracen, a je znovu nalezen* (Lk 15,24).

Čekárna P. Thomase byla vždycky plná. Mnoho ztracených dětí chtělo u něho znovu najít život! V jeho přítomnosti každý cítil, jak je přijímán i se svou bídou, a neměl žádný strach ji ukázat... Mnoho slz zvlažilo jeho dominikánské řeholní roucho, mnoho odsouzeníhodného a ošklivého bylo čestně vyjeveno bez pokusu zakrývat svůj obličej. Ale to všechno mělo jeden cíl: najít pod našimi hadry krásné šaty, tvář a krásu dítěte, které Otec tolik miluje!

Ať už jsme byli velcí hříšníci, nebo věrní křesťané, ztracení synové, nebo »starší synové«, všichni jsme byli u otce Thomase šťastni, protože měl dar přivést každého k pramenům jeho srdce, k onomu »vědomí lásky«, které v sobě nosí každý člověk a které je vždy přístupné Duchu svatému. Srdce je to, kde bydlí víra, naděje a láska, tři božské ctnosti, o kterých P. Thomas stále mluvil. »Ony tvoří spolu cestu k Otci a umožňují nám začít již zde na zemi věčný život.«

P. Thomas byl »Magister Theologiae« a vyučoval na Angeli-ku v Římě. Ale od té doby, co byl v Trosly a inspiroval Jeana Vaniera k založení Archy, prohluboval ve své antropologii ustavičně přednostní postavení lásky a vědomí lásky. Říkal rád, že díky ubohým mohl přepracovat celou svou teologii. Pro Boha má malý význam, zda je někdo profesorem, nebo malým dítětem, mimořádně nadaný, nebo duševně postižený. Jde jen o to, že jsme jeho milované děti. To je všechno, na co se dívá. Kdo se k P. Thomasovi přiblížil, toho se dotklo něco z toho Otce, od něhož pochází všechno otcovství, z Boha, který je láska, který miluje všechny své děti a volá je, aby přijaly jeho lásku.

Bůh je jako matka, říká Tertulián. P. Thomas byl skutečně pro mnoho lidí tím, kdo jim

umožnil objevit Boha Otce i jako matku. Často se snadno vzdalujeme od Boha na základě špatné představy otce. Cítíme se zraněni špatným chápáním autority, spravedlnosti a moci, falešným chápáním všeho toho, co dělá některé otce otcí. Anebo jsme trpěli absencí vlastního otce, a když nám někdo mluví o Otci, nejsme schopni tím začít, anebo se bouříme. P. Thomas však pochopil, že Boží lásce je možno dát i ten výraz, že »je jako matka«. Bere nás ihned za ruku a drží ji ve své. Aniž by se bál lidských předsudků, představuje tak vztah důvěry. Skrze jednoduchý dotek, skrze spontánní gesto matky, která chce utišit své dítě, pomáhá nám zbavit se našich úzkostí a obav. Bylo obdivuhodné, jak se choval k dětem, zvláště k nejmenším, nebo k ubohým a nemocným. Vůči všem, které utrpení udělalo »malíčkými« a kterých je možno snáze se dotknout a milovat je. Mnozí pocítili skrze P. Thomase silně útěchu Ducha svatého, něžnou lásku Otce a uzdravující dotek Ježíšovy lásky! Henri Nouwen říká, že jej bylo možno oslovit stejně tak »otče Thomasi«, jako »matko Thomasi«.

Tak nás P. Thomas vedl do Otcova lůna. Učil nás modlitbě srdce, které se sám naučil od Panny Marie: oné modlitbě klánění, která pramení ze vztahu srdce a kterou žila Maria jako první od Zvěstování. »Tato modlitba není vyhrazena elitám,« říkal důrazně. »Je to naopak modlitba, která patří zvláště malým, ubohým a hříšným.« P. Thomas nás stále vedl k modlitbě srdce. Učil nás, abychom se vnitřně postili, to znamená zdržovali se těch myšlenek, vzpomínek a představ, které by nám mohly bránit v tom, abychom zůstávali ve vědomí lásky. Protože v tomto povědomí lásky se ustavičně daruje Duch svatý a přináší nám nový život.

Feu et lumière 52
Překlad -lš-

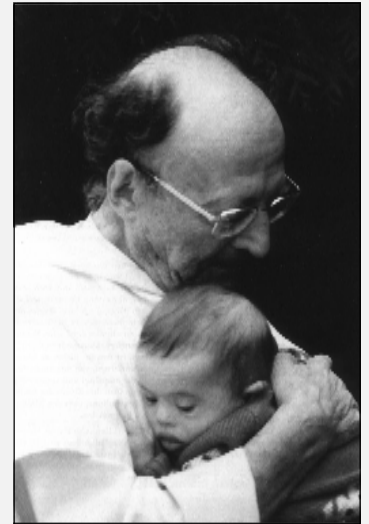

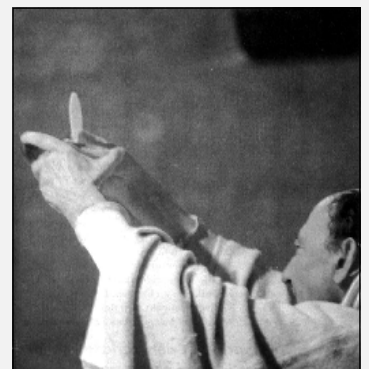
Foto: L'Arche

Rutina je největší nepřítel křesťanského života a my musíme dávat pozor, protože nás stále ovlivňuje. Snadno se ocitáme v nebezpečí říkat: Je to stále stejné... Ale my jsme přece milovanými syny a dcerami Otce a máme se dívat stále k nebi!

P. Thomas Philippe

Jak by se změnil náš život, kdybychom si nehleděli tolik sami sebe. Kolik záští by zmizelo! Nebeský Otec se o nás stará: ani jeden vlas nám nespadne z hlavy bez jeho dovolení (Mt 10,29-31). Důvěřujme svému Otci!

P. Thomas Philippe

Pro Boha má malý význam, zda je někdo profesorem, nebo malým dítětem, mimořádně nadaný, nebo duševně postižený. Jde jen o to, že jsme jeho milované děti. To je všechno, na co se dívá...

Velikonoční zamyšlení

Kromě jiných velikých věcí, pozoruhodných tajemství, která před nás stavějí velikonoční události, si povšimněme slov Marie Magdalské, která je jednou z hlavních „okolostojících“ při vrcholných dějích Kristova života, smrti a vzkříšení.

„Když přiběhla od prázdného hrobu k apoštolům, celá užaslá jim říká: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“

Víte, proč si můžeme vybrat právě tato slova k velikonočnímu zamyšlení? – Protože se neubráníme dojmu a dopadu toho všeho, co se děje kolem nás. A nemůžeme se ubránit touze hledat a nacházet pravdu o dnešním celospolečenském dění, ale stejně tak i o dění v každém z nás.

Vidíme totiž až příliš konkrétně, jaké důsledky má „vzít Pána z hrobu“ – jak jsme bezradní, čím ho nahradit.

Naše XX. století můžeme bez nadsázky z jistého hlediska považovat za dobu takového „hrobu“. Už minulá staletí jej připravovala svým osvícenstvím, svým pokrokářstvím – ovšemže falešným – pro ten otevřený útok proti Bohu.

Falešné ideje hmotářského pojetí světa se skutečně mnohým staly hrobem jejich víry. Jsme svědky toho, jak víra byla a je, za doprovodu různých společenských událostí, stále více odsouvána na podřadná

místa, jakoby stále víc odsouvána k zániku.

Jen si postavte proti sobě ty dvě revoluce: jednu v začátcích století, které říkají dokonce „velká“, a druhou, ke konci století, u nás, kterou zase pojmenovali „sametová“. – Co je v nich protichůdného, ale co mají i společného...

Jedna byla začátkem otevřeného boje proti Bohu. Druhá měla být jeho koncem. Ale je tomu skutečně tak? Navenek se opravdu náboženská nesvoboda skončila. Ale zajetí zůstalo – ba ještě se prohloubilo. Proč? Protože „vzali Pána... (z hrobu)... a nevíme, kam ho položili“.

Pro naši zemi byla léta XX. stol. teprve hrobem. Počínaje rokem 1918, vyhlášením samostatnosti – svržením mariánského sloupu na Staroměstském náměstí – hesly jako „Pryč od Říma“ apod. A pak si vezmeme rok třicátý osmý, čtyřicátý osmý, šedesátý osmý – jak se ten hrob neustále prohluboval...

A dnes z toho, co samo o sobě už bylo hrobem – a tak hlubokým – znovu „vzali Pána“. Dnešní systematický boj proti mravnosti, proti životu, proti církvi důsledně „bere Pána“ ze srdcí lidí.

A nyní nevíme, i jiní nevědí, kde Pána hledat. „Nevíme, kam ho položili“ – proč se tak – sice snad poněmáhlu, ale přece jen jakoby nezadržitelně – ztrácí z lidského života, z lidské rado-

NOVÉ DEKRETY KONGREGACE PRO OTÁZKY SVATOŘEČENÍ

26. března 1999 zveřejnila Kongregace pro otázky svatořečení dalších 11 dekretů, které potvrzují zázraky a hrdivé stupně ctností u kandidátů blahořečení. Je mezi nimi také dekret potvrzující mučednickou smrt arcibiskupa Antonia Giuliana Nowowieského, kněží Enrika Kaczorowského a Aniceta Koblinského, Marie Anny Biernacké a dalších 104 mučedníků, kteří zahynuli za druhé světové války v Polsku v důsledku pronásledování Církve nacisty. Těchto 108 mučedníků bude blahořečeno v červnu ve Varšavě při letošní návštěvě Svatého otce v Polsku. Mezi nimi je řeholní sestra Antonína Marie Kratochvílová z řádu Chudých školských sester naší Paní, rodačka z ostravské farnosti sv. Pavla ve Vítkovicích. Její životní cestu ve věrném následování Pána, která ji přivedla až k mučednictví, přiblížíme našim čtenářům v příštím čísle.

sti, takže ho zastupují různé náhražky, různé atrakce a hrátky, vstupující až do oblastí božských tajemství.

Nastává stále větší chaos, jak tomu – bez Boha a bez řádu – ani jinak nemůže být.

Jestliže se v pohanické mytologii říká o začátku všeho, že „na počátku byl chaos...“, pak totéž pohanství zjišťuje, že dnes, na konci XX. stol., je teprve chaos.

Ale Písmo svaté Božího zjevení říká něco jiného. Ne že „na počátku byl chaos“, ale že „na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“. A že i na konci přijde a „obnoví všecko“.

Člověk ovšem, lidé zaslíbení do odboje proti Bohu, chtějí „obnovovat“ po svém. Z různých, především západních pramenů vychází najevo, že se už vynořuje celosvětová církev, jako opravdu organizované hnutí, cílevědomě propagované. Tak jako vyvrcholením občanské společnosti má být celosvětová a „jednosvětová“ vláda, tak i úsilím NewAge má být jedno světové náboženství v celosvětové církvi.

Znovu se opakují dějiny v tom, čeho biblický příběh o stavbě babylonské věže je dokonalým podobenstvím. Lidé chtějí být jednotni, v jedné řeči, v jednom úsilí, v jednom náboženství...

Ale to všechno se opakuje i se starými chybami – totiž bez Boha, bez Krista, bez Církve – proto je to předem odsouzeno k zániku. „Směje se jim na nebesích Pán, úsměšek má pro ně na svém trůnu...“, říká o tom prorok v Žalmech.

„Vzali Pána z hrobu...“ Ještě i z toho hrobu dnešního chaosu znovu berou Pána, aby na jeho místo postavili anti-pána a nutili svět se mu klanět.

Běda těm, kdo si ho nechávají brát a na jeho místo stavějí to, co lahodí trendu ďábelské propagace. K nám naopak, do tohoto chaosu, zaznívají jiná slova, té nejspřávnější direktivy: „Zároveň s Kristem jste byli vzkříšeni. Usilujte tedy o to, co pochází shora. Na to myslíte, ne na to, co je na zemi...“

A jen si povšimněte, jaký krásný návod nám dává velikonoční evangelium, návod k tomu, jak hledat Boha, jakým způsobem hledat Krista, to místo, „kam ho položili“. Protože Bůh je opravdu Bohem skrytým – „nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici...“ – stejně tak se nedá najít v nějakém chaosu.

Tedy ten návod: Jan, protože byl mladší, předběhl Petra, když oba běželi ke hrobu se předsvědčit... Ale Petr byl autoritou, byl představeným. Proto vstoupil první, Jan uctivě počká.

SHODNÁ KREV

Experti ve Španělsku uveřejnili výsledky významného objevu: »Potní rouška«, jíž Veronika utřela Pánovu tvář, a »Turínské plátno« nesou stopy krve, která patří jediné osobě. Jak řekl viceprezident španělského centra pro výzkum Turínského plátna ve Valencii Jorge Manuel Rodrigues, analýzy zbytků krve na obou relikviích se zcela shodují z více než 90%. Podle přesvědčení expertní komise nemůže jít o náhodou. »Potní roušku« z Orvieda zkoumalo na třicet vědců z Itálie, Španělska, Velké Británie a Spojených států. Existenci orviedské relikvie je možno sledovat až do 7. století.

-sk-

Zpověď jako zážitek Boží lásky

Prožívá kněz působení Božího milosrdenství, když zpovídá kajícího?

Ernst Strachwitz: První zkušenost s Božím milosrdenstvím je zkušenost vlastního života. Poznal jsem, jak mě Bůh miluje i jako hříšníka. Když uvažuji o různých fázích svého života, mohu konstatovat, že všechno, co bylo dříve, se z čistého milosrdenství změnilo k něčemu dobrému a užitečnému. Dělán si z dřívějších vin stavební kameny nynější spásy. Tím nechci říct, že je dobré hřešit. Ale je důležité vědět: Bůh může viny proměnit v něco užitečného, a také to dělá.

Mluvil jsi o první zkušenosti. A jaká je druhá?

Strachwitz: Poznávám Boží milosrdenství, když sám zpovídám, když dávám rozhřešení. Vědomí, že nyní jsou hříchy snímány, to je uchvacující. Když kněz říká: »Dávám ti rozhřešení tvých hříchů,« vím: To se

skutečně děje. Proto je častá zpověď, zvláště zpověď kněží, tak důležitá.

Tyto zkušenosti však jsou v mém vztahu k tvé činnosti jako zpovědníka.

Strachwitz: V této službě poznávám Boží milosrdenství několika způsoby: Když říkám to slovo, Bůh činí to, co já říkám. To je převratné – jako při každé svátosti. Dále jsem velmi často uchvácen vyznáním lidí: jaká otevřenost, jaká jasnost, jaká ochota zrevidovat vlastní život a vyznat se z vin.

Odcházejí kající se zkušeností, že se setkali s Božím milosrdenstvím?

Strachwitz: Lidé jsou všeobecně osvobozeni, když se jim říká pravda. Ne mlouveni kolem, nýbrž předávání evangelia a církevního učení. Hlavní dojem ovšem je, že rozhřešení představuje pomoc a osvobození. Často je to možno vyčíst z obličejů,

nezřídka odcházejí lidé s opravdovým ulehčením. To je velkolepé.

Pomáhá tato zkušenost knězi, který zpovídá?

Strachwitz: Kardinál Meisner řekl toto: Když má někdo problémy se svým knězem, nejlepší prostředek, jak mu pomoci, je jít k němu ke zpovědi. Protože pro kněze není nic krásnějšího, než dát rozhřešení. Jak mnoho by mohli věřící přispět k ozdravení kněží, kdyby se k nim chodili pravidelně zpovídat! To je smysl kněžské služby. Ve zpovědi prožívám zcela konkrétně, že jsem potřebný, že jedním v zastoupení milosrdného Otce.

*S dómským kaplanem u sv. Štěpána ve Vídni rozmlouval
Christof Gaspari*

Poznámka:

P. E. Strachwitz je bývalý herec, který uslyšel v Medjugorje kněžské povolání.

∞ Znovu běda, kdo chce toho Petra – i v dnešním papeži – předběhnout, odstranit, umlčet, odstavit, pryj jako už zastaralé zboží!

Svět se totiž po pádu totalit stal jakoby nebo spíš rádoby tím mladím, znázorněným apoštolem Janem. Běží rychleji než Petr. Toho předběhne. Chce horrepádem všechno dohonit. Svět si v bláznivém opojení nad svou „svobodou“ myslí, že musí všechno dohnat, že si musí všechno vynahradiť, všechna ta „hubená“ léta strádání a sebezaporů v útlaku. Americký konzum k tomu nabízí bohatý sortiment, včetně televizních drog a opiátů. Z toho hrobu útlaku vycházejí masy tak vehemenně, že nedbají na své chaotické počínání, že nedbají na autoritu, v domnění, že dovedou víc a že jsou přednější. „My jsme nyní ta

církev,“ vykřikují naplno. A sdělovací prostředky v rukou manipulátorů je v tom utvrzují a rozohňují (jako ten třetí, který se směje, když jsou dva v hádce).

A tak si bezhlavé masy myslí, že všechno, co předběhly a nechaly za sebou, že to všechno je zastaralé. Uniká jim, jak se vymykají z řádu, jak nastolují opět jen chaos a zmatek. Že jen znovu rozbíjejí a ničí, protože zapomínají na temné síly, které na sebe dovedou brát podobu anděla světla. A že za neukázněnou horlivostí se skrývají jen nectnosti staronových Babylonů a jak tím vším jen nahrávají těm, kteří připravují tu nejhrůznější totalitu! pod nejlíbeznějšími, a dokonce náboženskými maskami!

Ať se tomu říká nová společnost, nový věk, celosvětová vláda (církev či demokracie), toto

všechno, co ještě i ten hrob dnešního světa čím dál víc rozkládá, je jen novým chaosem. Jim nestačí, že bohatství svého Boha a Pána rozkrádali za jeho života, oni ho rozkrádají i v hrobě. „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Jsou to moderní rozkradači hrobů.

Všechno, co takto rozkládá i církev, od těch nejmenších celků počínaje, až směrem k její hlavě, je jen novou, ještě rafinovanější obdobou toho, co tu už bylo, ale na co ještě bolestněji doplatíme, zůstaneme-li dále zaslepenými.

„Usilujme o to, co pochází shora!“ Běžme za Kristem třeba i s horlivostí Jana, ale spolu s Petrem! V něm je záruka, kterou ho obdařil Kristus!

P. Angelik

ZVLÁŠTNÍM ZPŮSOBEM POVOLANÍ

Kněz je především vůdcem svěřeného lidu. Struktura Církve jde nad »demokratické« i nad »autokratické« modely, protože ona spočívá na »poslání« **Božího Syna, kterého poslal Otec**, a na tom, že on předal toto poslání skrze dary Ducha svatého dvanácti a jejich nástupcům (srov. J 20,21). To je nauka, kterou je možno najít již v *Presbyterorum ordinis*. Koncilní dekret mluví na tomto místě o »plné moci, skrze niž Kristus sám své tělo buduje, posvěcuje a řídí« (2). **To je plná moc, jejíž původ není zdola, a proto ani její předávání, ani vykonávání nemůže být určováno autonomně usnesením členské základny.**

Kněz je tedy **jen ve spojení se svým biskupem**, učitelem Božího slova. On je učitelem slova a nejdříve také služebníkem Slova. Všichni věřící jsou silou svátosti křesťanské iniciace v souladu se svým životním stavem povoláni k evangelizaci, ale jen **posvěcený služebník** naplňuje toto poslání s určujícím oprávněním a s milostí, které se mu dostává nikoliv na základě jakkoliv nezbytných znalostí a kompetence, nýbrž skrze **svátost svčení kněžstva**.

Kněz je dále **služebníkem svátosti**. Žádná evangelizace se nemůže uskutečňovat bez úsilí, aby vyústila do **slavení svátosti**. Není to tedy žádná evangelizace, pokud se neorientuje na toto slavení.

To všechno je třeba prožívat se zřetelem na novou evangelizaci, která nachází svůj výraz především v nasazení pro Velké jubileum.

*Jan Pavel II. 15. 10. 1998
pro Kongregaci pro klérus*

Papež – čestný předseda Církve?

Úvahy Kongregace pro nauku víry o papežském primátu

Papežovo »zamyšlení« nad »jinými formami výkonu Petrova úřadu« by přivedlo některé katolíky k iritaci a k nejistotě, kdyby sám autor takových úvah současně nemyslel na to, že není možno tak učinit za cenu něčeho podstatného. Pokládáme proto za velmi vhodné, když se objeví k této otázce zcela jednoznačné a jasné stanovisko. Autor tohoto článku, P. Düren, je doktorem teologie a pracuje na referátu »Nauka a bohoslužba« v ordinariátu biskupství Augšpurk.

Ačkoliv papežství je symbolem jednoty Církve, představuje v ekumenickém dialogu nikoliv nevýznamnou obtíž, a to pro své obzvláště významné postavení v katolické církvi. Podle řezenského dogmatika Wolfganga Beinerta je papežství »horkou kaší«, kolem které chodí »ekumenické kočky« již řadu let. I když, pokud jde o protestanty, nedívají se již na papeže jako na »Antikrista«, přesto se stále ozývají významné výhrady proti dogmatům o papežském primátu a neomylnosti. Také pravoslavní se obávají »podřízenosti« svých patriarchů pod patriarchu Říma.

K určitému posunu došlo před časem, když z Říma zazněla

nu primátu, která by sice nere-zignovala na nic podstatného z jeho poslání, ale přece jen se otevřela nové situaci« (95).

Vyžehlený papež

Byla to vítaná nabídka úvahy o novém pojetí Petrovy služby, po které mnozí s radostí sáhli a otevřeli diskusní fórum. Dva roky nato předložili katoličtí, pravoslavní, protestantští a anglikánští teologové při jednání na Bavorské katolické akademii v Mnichově své reformní návrhy.

Tento »vysněný model« teologů uveřejnila Ekumenická služba katolické agentury: »Biskup Říma, první patriarcha křesťanství a strážce apoštolských hrobů, zaujímá čestné postavení v celém křesťanství. Jeho službou je střežit jednotu Církve a zastupovat její zájmy navenek např. vůči nekřesťanským náboženstvím. Jurisdikční pravomoc má pouze nad jedním patriarchátem, nad latinskou církví. Církevní samostatnost a nezávislost jiných příslušných církví je zajištěna. K papežské učitelské autoritě patří, že v otázkách víry nezaujímá žádné samostatné stanovisko. Místo toho se radí papež s biskupy a s ostatními odpovědnými představiteli církve. Rozhodující je, že učitelské výroky musí stát pod autoritou evangelia, a pokud jde o jejich přijetí, jsou odkázány na neomylný smysl víry celé církve. Řídící styl Petrova nástupce musí být kolegiální. Bezpečnostní mechanismy musí zabránit zneužívání moci. Sjednocující hlava všech křesťanů musí podle vzoru nynějšího držitele úřadu hod-

ně cestovat, být v kontaktu a v rozhovoru s členskými církvemi, statečně zastávat věc křesťanství, posilovat bratry a sestry ve víře, a to všechno formou prosby o smíření.« Tolik o ideálech mnichovského akademického rokování.

Tak tedy papež bez osobní neomylnosti a bez primátu, jako reprezentant církvi, jako »ministr zahraničí« vůči jiným náboženstvím, jako »první mezi rovnými«, jako »cestovatel« a »moderátor dialogu«, který místo aby vyžadoval poslušnost, jen prosí o smíření? Všechny tyto návrhy »papežského profilu«, ať znějí jakkoliv sympaticky, troskotají na neodvolatelně platném učení Církve. Při vyhlášení dogmatu o papežském primátu a neomylnosti v r. 1870 byly jednoznačně odmítnuty představy, podle kterých na Petra a jeho nástupce přechází jen čestný primát bez primátu pravomoci.

Zavrženo bylo také učení, že papež nevykonává primát nad celou církví, nad všemi biskupy a věřícími. Konečně bylo zavrženo, že papež k výkonu své neomylnosti potřebuje souhlas celé církve. I kdyby tak učinil z vlastní vůle, ztratil by papež automaticky svůj úřad, jakmile by chtěl napadnout tento dogmaticky zajištěný základ svého úřadu.

Na tomto podkladě můžeme tedy celý výsledek mnichovské akademie spolu s jinými teologickými návrhy klidně odložit do historického archivu.

K těmto od papeže citovaným slovům z encykliky o ekumenismu se však vyjádřila také Kongregace pro nauku víry na

symposiu uspořádaném v prosinci 1996. Akta o jednání tohoto symposia byla nyní uveřejněna. Kongregace pod vedením kardinála Ratzingera uveřejnila k tomu »úvahy«, které publikoval L'Osservatore Romano 11. prosince 1998.

V těchto úvahách chce Kongregace pro nauku víry znovu připomenout »podstatné body katolického učení o primátu, což vzhledem k výše citovaným návrhům renomovaných teologů má neocenitelný význam«.

Článek »Primát Petrova nástupce v tajemství Církve«, který podepsal prefekt kongregace kardinál Joseph Ratzinger, uvádí nejdříve biblické základy Petrova úřadu: přednostní postavení Petra v kolegiu dvanácti, Skálu ustanovenou Kristem, na které chce vybudovat svou církev. Také svědectví tradice je přesvědčující, když cituje mezi jinými slova sv. Ambrože, učitele Církve: *Ubi Petrus, ibi ergo Ecclesia – Kde je Petr, tam je Církev.*

Proti argumentu, že Petrův úřad v papežství nepokračuje, uvádějí »Úvahy«, že pak ani apoštolský úřad biskupů dále nepokračuje: bez papeže nejsou ani biskupové. Naopak, Církev od počátku chápala, že Petrova služba jednotě patří k trvalé struktuře Církve a je spojena se zeměpisným místem jeho mučednické smrti, proto biskup Říma je současně papežem celé Církve.

Bezprostřední moc nade všemi

Na božském plánu založené petrské charisma slouží jednotě

zmínka o »nových formách papežství«. A ihned začaly spekulace, jak by takové ekumenicky všeobecně přijatelné papežství mohlo vypadat. Papež sám uvedl tento kámen do pohybu, když ve své encyklice *Ut unum sint* v květnu 1995 napsal, že »má zvláštní odpovědnost za ekumenismus« a »slyší prosbu, aby byla nalezena nová forma výko-

víry a společenství všech věřících. Proto papež vlastní zvláštní milost úřadu k naplnění tohoto úkolu. »Úvahy« Kongregace pro nauku víry připomínají, že nauka Prvního vatikánského koncilu byla Druhým koncilem posilněna a dále popsána: Proto primát římského biskupa a úřad ostatních biskupů nejsou navzájem v protikladu, nýbrž »v původní a podstatné harmonii«. Také biskupové jsou »Episkopoi« – »dohlážitelé« a provádějí dohled nad Církví. Papeži však přísluší nejen nejvyšší, plná a univerzální moc, ale také bezprostřední plná moc nade všemi, jak pastýři, tak i ostatními věřícími. Papež má tedy plnou moc nad ostatními biskupy.

Na tomto základě původu, cíle a podstaty primátu zaujímá kongregace výslovně stanovisko k výkonu primátu a jeho formám. Papežský primát není v žádném případě omezen na »koordinaci nebo předsednictví, ani na nějakou čestnou prioritu, ani nemůže být chápán politicky jako nějaká monarchie«. Na druhé straně nemůže existovat ani žádná »papežská zvůle«, neboť papež je podřízen »Božímu slovu a katolické víře«. Žádný papež tedy nemůže s definitivní platností učít něco, co stojí v protikladu ke Zjevení, ani nemůže měnit žádná definitivní rozhodnutí ve věcech víry a mravů, která učinili jeho předchůdci.

Zvláštní podpora Ducha svatého

V Úvahách se dále uvádí, že primát římského biskupa se artikuluje v jeho učitelském, pastýřském a kněžském úřadě. Jako nejvyššímu a všeobecnému učiteli Církve náleží papeži »v první linii« předávání Božího slova. Tato funkce je spojena se zvláštním charismatem: »zvláštní podporou Ducha svatého pro Petrova nástupce, k níž v určitých případech patří i přednostní právo neomylnosti«.

Papež je současně nejvyšším pastýřem celé Církve, což jej opravňuje »vykonávat úkony v oblasti řízení Církve, které jsou nezbytné a přiměřené k obraně jednoty víry a společenství«. Sem můžeme zařadit mandát svěcení nových biskupů, plnou zákonodárnou moc pro celou Církev, vytváření pastoračních struktur v jednotlivých diecézích. V kanonickém základním zákonu »Prima sedes a nemine iudicatur« (primát stolec nikdo nemůže soudit) je vyjádřeno, že papež nemusí skládat nikomu z lidí účet ze svého konání. Svůj nejvyšší kněžský úřad vykonává papež slavením Eucharistie, při čemž nemůže být slavena žádná Eucharistie, ve které v kánonu není výslovně vyjádřena s jeho jménem i jednota s papežem.

Kongregace pro nauku víry odmítá všechny námitky, které se pokoušejí »jádro pravdy víry o kompetenci primátu« definovat podle skutečně dosaženého minimálního oprávnění. Jestliže papež některé funkce v Církvi nevykonává, neříká se tím vůbec nic o tom, zda tyto funkce budou v budoucnosti náležet do kompetence petruské služby.

»Úvahy« Kongregace pro nauku víry vyjmenovávají podstatné a nezadatelné prvky papežství z hlediska katolické nauky. Současně odmítají určité návrhy na nové vymezení papežského úřadu. V rámci takto vymezeného prostoru mohou nyní katoličtí teologové z podnětu nekatolických teologů hledat formy, jak vyjádřit papežství, které by sloužilo úsilí o jednotu křesťanů. Musí si však být vědomi, že vymezený rámec je úzký.

Konec konců nepatří do kompetence teologů, aby rozhodli o budoucnosti papežství. Papež sám »jako nástupce Petřův má autoritu a kompetenci...aby řekl poslední slovo o formách výkonu pastýřského úřadu v celé Církvi«.

*Deutsche Tagespost 152,
17. 12. 1998*

Papežovy hodinky

Papeže Pia X. navštívil jednou bohatý Američan, který počítal své miliony jako jiní lidé své koruny. Během rozhovoru se papež podíval na své kapesní hodinky, kolik je hodin.

»Co to máte za ubohé hodinky, Vaše Svatosti!« divil se milionář. »To není papeže důstojné.«

Byly to opravdu docela obyčejné staromódní niklové hodinky. »Něco takového se dá jistě v Americe koupit za jeden dolar,« smál se muž. »Podívejte se na moje hodinky!« Vytáhl z kapsy své vesty těžké zlaté hodinky zdobené diamanty. »Tyto hodinky stály 1000 dolarů.« Milionář zatlačil na jednu perlu a hodinky stříbrným zvukem odbily hodinu.

»To jsou skutečně vzácné hodiny,« přisvědčil papež.

»Víte co?« navrhl milionář. »Rád bych měl nějakou památku na Vaši Svatost; dejte mi své levné hodinky a já vám nechám své. Myslím, že je to pro vás dobrá výměna!«

Papež zakroutil hlavou: »Ne, milý pane. To by byla špatná výměna; moje hodinky jsou mnohem drahocennější než vaše!«

Návštěvník se překvapen zeptal, jak mohou být niklové hodinky vzácnější než zlaté.

»Povím vám to,« odpověděl papež a kolem úst mu pohrával tichý úsměv.

»Mí rodiče byli velice chudí lidé. Můj otec byl listonošem a musel se při svém nelehkém povolání hodně našlapat, aby vydělal sotva tolik, že nás uživil. Ale my jsme byli i s tím málem spokojeni v našem chudém domku. Jednoho dne, když jsem byl ještě docela malý chlapec, můj otec onemocněl a zemřel. Pak jsme byli teprve chudí jako žebráci. Moje milá matka chodila cizím lidem prát a uklízet a rozedřela si ruce do krve, aby pro své děti něco vydělala.«

Svatý otec se odmlčel a trvalo chvíli, než pokračoval. »My hoši jsme museli šetřit, a tak to šlo. Chodili jsme kus cesty do školy bosí, boty na šňůrce přes ramena, abychom si je šetřili. Teprve těsně před školou jsme se obuli. Když jsme přišli domů, hledali jsme pastvu pro naši jedinou kozu, která pro nás představovala celé bohatství, protože nám dávala k chlebu mléko.

Když mi bylo 13 let, šel jsem k prvnímu svatému přijímání. Co se maminka naskrbli-la, aby mohla připravit aspoň trochu malý svátek! Když jsme se vrátili z kostela, řekla mi: »Chlapče, víš, že od té doby, co tatínek zemřel, jsme chudí. Ale chci ti dát malou památku na dnešní velký den, kdy Spasitel poprvé vstoupil do tvého srdce.« Vytáhla z hedvábného šátku chudé niklové hodiny a já jsem měl z nich radost jako z největšího bohatství na světě.

Padl jsem mamince kolem krku a líbal jsem ji z radosti a vděčnosti. Od té doby chovám tyto hodinky jako svátost a neodloučím se od nich, dokud neudeří má poslední hodina.

Ale ony se mi také odvěčují za moji věrnost. Ještě nikdy jsem je nemusel dávat k hodinaři a po celou tu dobu mi věrně slouží. Chápete nyní, proč jsou pro mne tyto hodinky dražší než nejvzácnější kapesní hodinky, jaké jsou na světě?«

»Ano, teď rozumím,« řekl milionář a zahanben strčil své zlaté hodinky do kapsičky. »Jak šťastná byla vaše matka, že má tak vděčného syna!«

»A jak šťastný je teprve syn, který měl tak hodnou matku!« řekl papež a opatrně vložil své hodinky zpět do kapsy.

*Vilém Hünermann
Z -sks- přel. -lš-*

Jediná minuta je převzácný poklad, který má takovou cenu jako sám Bůh.

sv. Jan Bosco

Nanebevzetí Panny Marie

Nebe je plné svatých. Obklopují nanebevzatou Matku Boží. Ale nejen oni mají k ní přístup. Každého, kdo se s ní spojuje, pozvedá k sobě do nebe, tak jako tebe, Svatý otče, který vidíš Zemi tak, jak se zračí v očích Nanebevzaté.

Svatí jsou Božím darem a zapisují ty nejkrásnější stránky dějin světa i Církve, která má povinnost ukazovat je lidem. Zvláštním způsobem to uskutečňuje Jan Pavel II., který od počátku svého pontifikátu ohlásil téměř sedm set nových blahoslavených a v třiceti čtyřech kanonizacích vyzvedl na oltář jedenaosmdesát svatých.

Záležitosti kanonizace a beatifikace představují významnou část života a činnosti Církve. Zájem, jaký to vyvolává u věřících (a nejen u nich), svědčí o tom, že současný člověk pociťuje hlad po svatosti, že cítí potřebu vzorů a přímluvců. Samozřejmě, že největším vzorem k následování je pro nás Maria, Matka Spasitele, uchráněná od hříchu, která jako první z lidí byla přijata se svým svatým tělem i duší do nebe. Je pro nás vzorem svatosti a lásky. V litanii loretánské ji vzýváme jako Královnu všech svatých.

Každé blahorečení a svatořečení hovoří o tom, že člověk je povolán ke svatosti. Tím, že pozvedá na oltář konkrétní osoby, ukazuje Svatý otec ty, kteří prošli životem a *dobře činili*. Tak nás učí, že svatost je Božím darem a plodem spolupráce člověka s milostí. *To jsou ti, kteří přicházejí z velkého soužení a roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.* (Zj 7, 14)

Svatý otec choval zvláštní úctu ke svatým již od raného mládí. Příznačné je, že literárním debutem mladého Karla Wojtyly je báseň *Píseň o skrytém Bohu*, která má tak blízko k duchovnosti sv. Jana od Kříže, reformátora karmelitánů. Životopisci Jana Pavla II. připomínají, že chtěl vstoupit do jejich řádu v Czerné, v klášteře, jehož převorem byl opakovaně Rafael Kalinowski.

Postava tohoto lednového povstalce podobně jako Alberta Chmielowského, zakladatele velké rodiny pro službu ubohým a trpícím, byla Svatému otci obzvláště blízká.

Den po kanonizaci sv. Rafaela Kalinowského 18. listopadu 1991 řekl Svatý otec tato významná slova: »Včerejší kanonizace mi ukládá, abych se vrátil do města své mládosti. Právě tam, v tom místě na prahu Beskyd, umírá několik let dříve otec Rafael Kalinowski. Byla to poslední léta, kdy Polsko bylo vymazáno z mapy Evropy a rozděleno mezi tři okupanty. Mně už bylo dopřáno, abych se narodil v nezávislém Polsku. Přišla doba, kdy jsem si mohl plně uvědomit, za co já i moje pokolení vděčíme těm všem, kteří pro vlast pracovali, trpěli, byli odsuzováni na smrt a k vyhnanství na Sibiř. Očišťoval se v nich ušlechtilý kov svobody, poskvrněný v dřívějších pokoleních osobními zájmy, egoismem a zneužitím všeho druhu. Otec Kalinowski je jedním z těch, kteří tento kov obzvláště zušlechtili...«

Ještě jako krakovský arcibiskup obzvláště uctíval sv. Stanislava, biskupa a mučedníka. Spatřoval v něm strážce víry a mravního řádu. U příležitosti dvouletého výročí jeho smrti zorganizoval synod krakovské diecéze.

Již tehdy po mnoho let usiloval, aby byla svatořečena královna Hedvika. Uskutečnil to osobně jako papež tím, že nejdříve potvrdil její kult a pak ji kanonizoval.

V průběhu II. vatikánského koncilu se biskupové z různých stran světa domáhali reformy procesu blahorečení. Práce v této oblasti se ujal Pavel VI. Dřívější předpisy dovozovaly zahájit proces na diecézní úrovni teprve padesát let po smrti kandidáta oltáře. Po zakončení takového procesu bylo možno zahájit pod papežskou autoritou proces o hrdinském stupni ctností. Trvalo to mnoho let, často už nebyli k dispozici svědci a byly s tím spojeny i velké náklady.

Nyní máme jen jeden proces, zahajovaný z podnětu diecézního biskupa, a to již po pěti letech od smrti kandidáta. Dříve se vyžadovaly čtyři zázraky, dnes postačí jeden. I když někteří teologové jsou toho názoru, že postačí potvrzení heroického stupně ctností, Jan Pavel II. nadále pokládá za vhodné, aby se vyčkal na zázrak. Ten je jakoby zvěrohodněním a potvrzením vý-

Maria je první mezi vykoupenými. V ní začala proměna kosmu na Boží království. To nám jasně ukazuje tajemství Nanebevzetí: zrození pro nebe s tělem i duší...

Její narození pro nebe je počátkem té slávy, jakou mají synové a dcery této země obdržet od Boha díky vykoupení skrze Ježíše Krista.

Ó nevěsto, oděná sluncem! Učiň, ať slunce vykoupení člověka i světa skrze kříž a zmrtvýchvstání tvého Syna bez ustání ozařuje tuto zemi.

sledků a závěrů, k nimž dospěla Kongregace pro svatořečení.

I když II. vatikánský koncil zjednodušil celou proceduru, následovalo zpomalení rytmu blahorečení. Byly tu totiž obavy, abychom se nedotkli odloučených bratří, kteří neuznávají úctu k svatým, a aby ekumenický dialog nenarazil na obtíže. První blahorečení vykonal Pavel VI. teprve v r. 1975.

V pontifikátu Jana Pavla II. možno pozorovat výrazné tendence vynášet na oltář především mučedníky za víru, zvláště z 20. století, a zakladatele řádů.

Prvním aktem blahorečení bylo potvrzení kultu německé řeholnice Markéty Ebnerové (1291-1351). Uskutečnilo se 24. února 1979. Prvním kanonizovaným byl bl. Kryšpín z Viterba (1668-1750) 20. června 1982.

V současné době projednává Kongregace pro svatořečení asi 2300 procesů, z toho téměř 80 se týká Poláků. Nejobtížnější jsou procesy Poláků z období před rozdělením Polska (stalo se tak třikrát: 1772, 1793 a 1795). Vyhledávání v archivech je velmi složité, ale tyto procesy mají velký církevní význam, protože trvalý kult těchto osobností byl důležitou složkou náboženského života v tomto období.

Při letošní návštěvě Polska v červnu bude beatifikováno 108 polských mučedníků z doby okupace. (Mezi těmito kandidáty je také řeholní sestra Marie Antonína Kratochvílová, která se narodila v Ostravě-Vítkovicích.) V rámci Velkého jubilea se připravuje velké svědectví mučedníků z různých církví celého světa.

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXXIX.

„Láska nemůže nechat čekat toho, kdo ji potřebuje!“ odpověděl kněz a utřel nemocnému pot z čela.

„Chci se vyzpovídat!“ vzdechl Alderich. „Chci vyznat velký hřích. Křížovou výpravu, které jsem se zúčastnil, jsem znesvětil spoustou zlých činů. Ctižádostivost a chamtivost mne vedly, a ne křesťanská zbožnost. Pojďte ke mně ještě blíž, chci se vyznat ze svých hříchů!“

A Heřman Josef vyslechl vyznání umírajícího a doporučil jej do milosrdné Boží náruče.

„Provinil jste se, ale činil jste pokání. Bůh milostivě shlédl na vaši oběť. Vaše hříchy jsou vám odpuštěny.“ Pak pronesl nad umírajícím slova rozhršení.

Nemocný ležel potom dlouho se zavřenými očima a pokojem ve tváři. Pak se podíval na kněze a řekl:

„Vyznám se vám ještě z něčeho. Dlouho jsem zde v klášteře sloužil jako pasák vepřů. Nikdo neví, kdo jsem; moje jméno, které používám, není mé pravé jméno. Ale udělejte mi tu službu a vyřídte mému otci, který neví, kde jsem, že jeho syn zemřel smířen s Bohem.“

„Kdo je váš otec?“ zeptal se kněz. „Francouzský král!“ odpověděl umírající. „Vaši prosbu vyplním,“ ujistil jej kněz, vnitřně otřesen, i když dávno něco tušil o tajemství pastýře vepřů.

Pak šel a přinesl mu Eucharistii, posilu na cestu. O něco později odešel v jeho náručí kající Alderich z tohoto světa.

Řeholnice z Füssenichu byly zarmouceny smrtí svého věrného služebníka.

„Byl nám tak oddaný a naprosto spolehlivý,“ chválila magistra mrtvého. „Kde najdeme v těchto neklidných dobách tak věrného hospodáře pro naše stádo?“

Heřman Josef chvíli mlčel. Pak se tázavě podíval na bývalého spolužáka, Petra z ulice U nebeské brány. Jeho obličejem přešel letný úsměv.

„Kdybych byl ctihodnými sestrami uznán za hodného...“ zakoktal Petr.

„V něm najdete jistě spolehlivého služebníka, paní Jepo!“ řekl Heřman Josef, když viděl tázavý pohled magistry.

Tak se přihodilo, že Petrovo pokání mělo své pokračování u sester ve Füssenichu a Heřman Josef se vracel do kláštera Steinfeld sám.

BOUŘE MLADÝCH

Psal se rok 1212. Mnoho utrpení přinesl hrozný čas občanské války obyvatelům Porýní a ani chudé eifelské kopce nezůstaly ušetřeny.

„Já jsem to všechno předvídal a říkám vám, že bude ještě hůř,“ řekl Ondřej, starý včelař, který ulehl na smrtelnou postel. „Na řece Mosele viděli Dietricha z Bernu na ohnivém koni, jak hrozně nařikal nad německou zemí.“

Ano, Dietrich z Bernu a Ondřej, pán nad dvanácti včelími národy, měli pravdu. Zemi už trýznilo mnoho utrpení, ale ještě to nebylo dost.

Jednoho jarního dne spolu šli křížovou chodbou pater Rudolf, magistr, a tlustý pater Arnulf a vedli vášnivý rozhovor.

„Nevím, co to do těch kluků vjelo!“ stěžoval si magistr. „Vždy se mi je dařilo nějak zvládat, ale teď jsou k neudržení. Nikdo se nechce učit a nejkrásnější příběhy od Cornelia Nepa jim nic neříkají. Nevím, co s nimi.“

„To ještě není tak zlé!“ těšil jej Arnulf, který musel udělat

vždy dva kroky, když spolubratr udělal jeden. „To tak bylo vždycky. Myš jde na papír jen v nouzi, kousek špeku je jí vždy milejší. S hochy je to stejné.“

„Ne, ne, ty to nebereš vážně, bratře!“ bránil se magistr. „Klukům jde hlavou něco úplně jiného. Naposled k nám přišel jeden francouzský kluk a vyprávěl jim o křížové výpravě dětí, která se tam formuje. Je to bolestné, že kvůli sporům mezi křesťany je Kristův hrob stále v rukou nevěřících. Ale můj Bože, moji trivialisté by jim ho taky nevyrváli! Ale oni sní dnem i nocí o tom, že potáhnou do svaté Země. V klášterní škole vymizely řád a kázeň. Dnes mi uprostřed hodiny hodil jeden hoch knihu na zem a křičel, že teď není čas na latinské pohádky, že je potřeba konečně maširovat, a celá ta banda s ním nadšeně souhlasila.“

Ten měl určitě trošku horečku,“ mínil shovívavě Arnulf.

„Ano, všichni mají horečku! Už nevím, co s nimi mám dělat. Snažil jsem se to z nich dostat rákoskou, ale bez úspěchu.“

„Máš pravdu, Rudolfe!“ přidal se k rozhovoru pater Antonín. „Rákoskou to nepůjde, tím z nich nevymlátíš, čeho jsou plní. Přicházím právě z Kolína. Tam je vše vzhůru nohama. Děti utíkají svým rodičům, rozbíjejí dveře komor, kam je zavírají, berou kosy, meče a kladiva a táhnou pryč!“

„Někdo jim to přece musel namluvit!“ přemýšlel magistr a utřel si pot z čela.

„Samozřejmě, poslouchali kázání o křížové výpravě potulných mnichů. Ale zatímco dospělí přemýšlejí a počítají peníze, mládež se hned srotí a chce vytáhnout.“

„Slyšíte ten rámus?“ vykřikl zděšeně Rudolf. „Můj Bože, už je to tady!“ Když tři kněží přišli na dvůr, naskytl se jim zvláštní pohled.

Jako smečka vlků obklíčili mladí opata Macaria, který se jen těžko mohl bránit.

„Naši žáci vypadají, jako by ho chtěli sníst, jako kanibalové!“ smál se Arnulf. Ale jindy veselý pater Antonín mu odpověděl: „Teď není čas na vtipy. To, co vidíš, je vážné!“

Ano, mladí, kteří obstoupili opata, to mysleli doopravdy. Ve tvářích malých žáků, které jindy zračily jen klukoviny, byla taková rozhodnost a zápal, z jejich očí plálo takové nadšení pro svatou věc, že Arnulfovi přešla chuť na vtipy.

„Otče opate, my neprosíme, my požadujeme propuštění a požehnání ke křížové výpravě!“ křičel Wilfried, mluvčí hochů.

„Jakým právem tak mluvíš?“ hromoval opat. „Právem těch, co jsou povoláni od Krista!“ odpověděl nebojácně tázaný. „Měli bychom my, nejmladší synové svatého Norberta, zůstat pozadu, když mladí celé země táhnou osvobodit Kristův hrob?“

„To, co náš zakladatel Norbert požaduje od svých synů, je především poslušnost!“ odpověděl opat.

Pokračování příště

CELOŽIVOTNÍ UZNÁNÍ

O texty k letošní tradiční velikopáteční křížové cestě v římském Koloseu požádal Jan Pavel II. italského básníka Maria Luziho. Tento nestor italské poezie odmítl kandidovat na Nobelovu cenu za literaturu, protože tato cena byla opakovaně udělena za vyslovené protináboženské literární díla. Nyní řekl svým přátelům, že pokládá prosbu z Vatikánu za svou »pravdivou Nobelovu cenu«.

KAI

MEŠITA V NAZARETĚ

Starosta Nazaretu Ramez Jeraise ustoupil nátlaku muslimů a vydal povolení, aby po roce 2002 zbudovali svou mešitu v těsné blízkosti baziliky Zvěstování Nejsvětější Panny Marie. Tím skončily nepokoje, při kterých muslimové napadli křesťany při jejich průvodu.

KAI

Aby Církev byla u nás misijní...

Diskusní příspěvek k plenárnímu sněmu české církve

Politolog Petr Fiala se v únorových Perspektivách mimo jiné zamýšlí nad odcizením české společnosti katolické církvi, ačkoliv po listopadu 1989 měla údajně Církev značný kredit. Píše tato silná slova: „Církev se musí chovat více misijně, nikoli jako mocná instituce, jejíž existence je samozřejmá. Že se nechala vmanévrovat do majetkových sporů, jakkoli jde o oprávněný požadavek, a že se to stalo hlavním tématem ve vztahu církev – společnost, je neštěstí, jehož následky dlouho ponese...”

I když bych na rozdíl od Fialy formuloval tuto problematiku zcela jinak, nemohu upřít jisté pravdivé jádro v jeho slovech. Samozřejmě, že zápas o restituci majetku, který katolická církev vede, je spravedlivý a morální právo je na její straně. Veřejnost ale nesmí nabyt dojmu, že tento zápas je pro ni tím nejdůležitějším. Postup České biskupské konference jednoznačně schvaluji, domnívám se však, že by bylo vhodné dát zřetelněji najevo, že případný neúspěch v této kauze nebude pro nás tragédií, jak to vyjádřil už r. 1949 biskup (pozdější kardinál) Štěpán Trochta při jednání s komunistickou mocí, která mu ústy Čepičkovými připomněla, že stát zabral církevní majetek: „My jsme v této věci neuronili jedině slzy.“

Nejdůležitějším zápasem, který v tomto prostoru Církev vede, je zápas o duše, o věčnou spásu člověka. To předpokládá, aby člověk uvěřil v Pána Ježíše Krista a přijal ho do svého srdce. Tato priorita nám podle mého soudu nějak uniká. Zdá se mi, že se dle příkladu politických stran obracíme více na masy než na jednotlivce. Když sleduji vystoupení některých katolických „mediálních hvězd“ v televizi, slyším neustále opakovat věty o dialogu s moderní (případně postmoderní) nenáboženskou (nebo nekřesťanskou) civilizací a kulturou, o nutnosti spolupráce, přijetí jejich kladných hodnot atd. Ptám se: Co tyto vznešené a filozoficky znějící řeči vypovídají o Ježíši Kristu, o tom, že záchrana člověka pro věčnost je

spojena pouze s tímto jménem a žádným jiným? Jak osloví tyto učené výroky jedince, který hledá smysl života a jeho naplnění? Misijní chování Církve, o němž v citovaném úryvku píše Fiala, předpokládá přece na prvním místě tento směr, tj. od člověka k člověku, vést dialog na prvním místě s ním a potom teprve se společností, s masou.

Zkušenosti z historie a sociologie podávají důkaz, že Církev nikdy početně nevzrostla tehdy, když přešla hodnotovou stupnici tohoto světa. Řečmi o svobodě, lidských právech a demokracii Církev, i když tyto hodnoty ctí, nikoho ke Kristu nepřivede, neboť toto slyší občan dnes a denně od agnostiků a ateistů. Není důvodu, proč by si český člověk chodil pro tyto hodnoty do kostela, když mu je servírují v podstatně lákavějším balení v televizi a na schůzích politických stran. Církev mající v ústech demokracii, dialog a toleranci, ale ani slovo o interrupcích, sexuální výchově ve školách, pornografii, sociálních otázkách atd. bude sice přijímána společností kladně, bude bezkonfliktní a nekonfrontační, ale koho obrátí, koho přivede ke Kristu? K čemu taková církev, jež hlásá totéž co mnoho jiných myšlenkových a politických směrů? Stane se v plném rozsahu součástí sekularizované, od Boha odvrácené kultury a civilizace, bude hlásat její hodnoty, ty však nikoho nepřitáhnou, neboť lidé je budou nalézat jinde, tam, kde jsou už dlouho zvyklí je nacházet.

Kladné misijní výsledky bude mít Církev právě tehdy,

když nalezne odvahu stát se kritickým fermentem ve společnosti, což předpokládá jít v případě zásad i do konfliktu, ke konfrontaci.

Poučme se od prvních křesťanů. Tertullian ve 2. století píše: „Křesťany nazýváte nepřáteli lidského rodu... Jaká v tom pro vás urážka, když vyhledáváme jiné radosti? Když se neúčastníme vašich zábav, cirků, divadel, nýbrž máme radosti své? Když se nechceme s vámi bavit, je to naše škoda, nikoli vaše... Všecko je nám společné kromě žen – zde u nás společenství přestává, kde ostatní je pěstují. Nejmoudřejší mužové, řecký Sokrates a římský Kato, své manželky přátelům půjčovali! ... Pythagoras prý učil, že člověk pochází z mezka, zmije ze ženy, a vynaložil všechno um své výřečnosti, aby to dokázal. Pohané věří ve stěhování duší, ve vzkříšení nevěří. Tyto věci my nazýváme bludy, filozofové projevem nejvyšší inteligence...“ (Cit. K. Kubeš: Za pravdou Kristovou, str. 578.)

Ve stejném duchu je psána i apologie sv. Justina a díla dalších církevních spisovatelů prvních tří staletí. Není třeba dokazovat, že Tertullian a další apologetové (obhájci víry) nevedli žádný „dialog“ s pohanskou římskou společností, naopak byli vůči ní v opozici. A počet věřících vzrůstal. Nebyly to masy, ale jednotlivci, případně rodiny, ale dělo se tak trvale a nezadržitelně. Obrácení mas, o němž možná někdo z propagátorů nekonfrontačního dialogu s novověkou společností sní, je iluzí. Církevní dějiny neznají ani jeden

případ masové konverze, vždycky to byli jednotlivci, kteří uvěřili v Ježíše Krista. Proto christianizace Evropy probíhala pomalu a několik staletí.

Ani dnes není důvod se domnívat, že christianizace české sekularizované společnosti proběhne jinak. Občan, jemuž se po materiální stránce dobře daří, je zdravý a nemá problémy se prosadit, který věří v novověké hodnoty lhostejné tolerance, kdy nemusí zaujímat v otázkách světonázorových žádné vyhraněné stanovisko, těžko přijme Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. Jiná situace však nastane, až onemocní nebo mu odejde někdo z blízkých, případně ztratí práci, nebo už se mu nedaří, potom teprve pozná relativitu hodnot, kterým dosud věřil a jež vyznával. Tehdy teprve bude přístupnější dialogu o jediných absolutních hodnotách, které nabízí Ježíš Kristus. Musí ale vidět, že Církev, hlasatelka Ježíše Krista, tyto hodnoty skutečně nabízí, a to v opozici k hodnotám nábožensky lhostejné tolerance a konzumního materialismu, které ho zklamaly. Zkušenosti učí, že zvláště přístupní bývají takovému dialogu lidé, kteří zakusili nějakou osobní křivdu od společnosti. Vidí-li, že zde působí Církev, tj. komunita lidí, která stojí v jisté opozici vůči této společnosti, jež je něčím jiným než opozice politických stran, neboť je zakotvena ve věčnosti, tj. v trvalých a neměnných hodnotách, bude se o ni zajímat s vírou, že zde najde řešení svých problémů. Církev musí stát v opozici vůči dnešní bezbožné společnosti především z morálních důvodů, neboť tato společnost prosazuje požadavky, které jsou v příkrém rozporu s naukou Ježíše Krista:

Homosexualita

Geneticky podmíněná, nebo získaná chorobná porucha?

4. května 1996 se sešla »Evropská lékařská akce« na své členské schůzi v Oberelchingen u Ulmu. Po běžných bodech jednání nabylo toto zasedání zvláštního významu tím, že zde vystoupil známý holandský psycholog a odborník na homosexualitu dr. Gerard J. M. van den Aardweg s přednáškou na téma: **Je homosexualita vyléčitelná?**

Hned v úvodu svého vystoupení odmítl dr. van Aardweg moderní dogma, které hlásají média den co den v našich přibytých, totiž že »homosexualita je normální«, jako naprostý klam, který podvedl mnoho především mladých lidí. Holandský psycholog tvrdí na základě své dlouholeté praxe: Homosexualita je duševní choroba ze »sebelitosti«.

Dr. van Aardweg se zabývá homosexualitou již třicet let. Za tuto dobu poznal zcela jasně, že homosexualita není vrozená. Zatím nebyl nalezen žádný »homo-gen«. Homosexualita se tedy nedědí. Není vůbec biologicky podmíněná a nepředstavuje tedy tělesnou nemoc jako jsou nemoci srdce, plic, žaludku nebo jater. Homosexualita je něco jako duševní choroba a patří do spektra neurotických onemocnění. Homosexualita je citová porucha na základě chybného neurotického vývoje. Proto je její léčba obtížná, protože se nejedná o hormonální poruchu organismu. Ani odstranění pohlavních žláz kastrací nevede ke změně stavu. Problematika vzniku homosexuálně chybného chování spočívá v psychologicko-sociální oblasti.

1-1,5% lidí má homosexuální pocity, aniž by homosexualitu praktikovali. Ale nejméně jedna ze dvaceti osob je homosexuál. Jedním z faktorů, který ovšem není nejpodstatnější, je svedení mladých lidí. K homo-

sexualitě může vést pornografie, ale ta vede také k masturbaci neboli sebeukájení. Když se dnes říká, že homosexualita je konstituce, pak je jisté jedno: homosexuálové jsou infantilní typy, které chorobně prahnou po soucitu. Ale tento soucit je falešný, tvrdí dr. Aardweg. Je třeba pochopit, že při homosexualitě se jedná o neurózu. Homosexuál trpí komplexem méněcennosti v oblasti mužství nebo žensství. Není schopen identifikovat se s rolí svého pohlaví. Homosexuál zůstává vlastně dítětem. Touží po tom, čím není. Homosexualita je chybná forma »já«. Dítě je egocentrické. Čím více je osoba egocentrická, tím větší má sklon k homosexualitě. Homosexuál hledá lásku sám pro sebe, ne pro druhého. Psychologická dospělost se projevuje službou pro druhé. Lásky k druhým je odneurotizující a učít se milovat druhé je uzdravující.

Dr. van Aardweg říká stále znovu a znovu, homosexualita je neuróza s neuvědomovaným centrálním patologickým mechanismem nutkavého sebesoucitu. Vyléčit takovou neurózu je obtížné, ale možné. Vyléčit se vlast-

ními silami za takovéhoho získaného rozpoložení není dost dobře možné. Je k tomu potřebný pro postiženou osobu sympatický poradce a terapeut. Homosexuálové vyhledávají poradce, ale nenalézají je. Cílem terapie je podpořit zrání osobnosti a vyvést homosexuála z jeho infantilního sebelitujícího vývojového stádia.

Podle dr. van Aardwega má člověk v sobě také svou duchovní stránku. A každý člověk má jednak pocity a jednak svědomí. Svědomí není programováno vnějším světem. Morální základ je člověku dán. Proto má tato duchovní stránka člověka velkou léčivou sílu. Od ní je třeba vyjít. Mnoho postižených rádo přijme nabídnutou pomoc. Cílem terapeutického úsilí musí být pomoci pacientovi trpícímu sebelitováním, aby vystoupil ze svého egocentrického infantilního sebezpojetí.

Dr. Aardweg popsal své terapeutické zkušenosti v knize »Das Drama des gewöhnlichen Homosexuellen« (Drama obyčejného homosexuála), která vyšla již ve třech vydáních v nakladatelství Haüssler-Verlag v Neuhansen u Stuttgartu.

-sks-

Pozn. red.:
V příštím čísle se k této problematice opět vrátíme

Církevní aktuality

EVROPSKÝ BISKUPSKÝ SYNOD

Další etapa evropského biskupského synodu se uskuteční ve dnech 1. – 23. října. Zahájí ji pontifikální mše ve svatopetrské bazilice a zakončí společný oběd s Janem Pavlem II. I. etapa evropského synodu se konala v r. 1991 pod heslem »Abychom byli svědky Krista, který nás vykoupil.«

Vedoucími delegáty pro synod evropských biskupů jmenoval Svätý otec krakovského arcibiskupa kardinála Františka Macharského, kolínského arcibiskupa kardinála Joachima Meisnera a Pavla Pouparda, ve-

doucího Papežské rady pro kulturu. Relátorem bude madridský arcibiskup kardinál Antonio Maria Varela.

KONTAKTY VATIKÁN – VIETNAM

Apoštolský stolec a Vietnam učinily první krok k navázání oficiálních diplomatických vztahů. Vatikánská delegace pobývala ve Vietnamu od 15. do 19. března. Vietnamská biskupská konference pozvala Svätého otce, aby v srpnu letošního roku navštívil Vietnam u příležitosti oslav 200. výročí zjevení Panny Marie v národní svatyni v La Vang.

KA/I

sociální bezohlednost, krádeže maskované finančními operacemi, vraždy nenarozených dětí, rozklad rodiny, zbožštění sexu ... Na to nejsou lékem pěkná slova o dialogu, toleranci a demokracii, nýbrž jasné pojmenování hříchu a jeho odsouzení. Někdo samozřejmě namítne: Ale to je jistá cesta do ghetta, do izolace! Možná, ale právě v takové »izolaci« se nejlépe dařilo evangelizaci. Příklad Církve, která má odvahu i za cenu, že se mnohým znelíbí a způsobí si tím potíže, mluvit jasnou řečí a otevřeně pojmenovat zlo, vždycky získával sympatie slušných lidí a upozorňoval všechny, kterým nejnovější, od Boha odvrácená civilizace ublížila, nebo kteří poznali pomíjivost jejích hodnot, že zde existuje něco jiného a lepšího. Jedině tak lze vstoupit do dialogu, který bude opravdu smysluplný, protože se dotkne vlastního misijního poslání Církve: hlásání spásy v Ježíši Kristu. Nepůjde o dialog s masami, se společností, ale s jednotlivcem, s konkrétní lidskou bytostí. V tom se liší Církev od všech -ismů světa: jde jí o jedince, o člověka jako bytost chtěnou a milovanou Bohem, jak zdůrazňuje Sv. otec Jan Pavel II. ve své nástupní encyklice »Redemptor hominis«, zatímco ideologickým -ismům jde o masy, o společnost jako celek, kdy jedinec nic neznamená, jak dokázaly příklady novověkých bezbožeckých totalit, nacismu a komunismu.

Zachová si Církev v naší vlasti tuto linii? Bude potvrzena na plenárním sněmu, nebo se jako katolíci přizpůsobíme soudobé konzumní a liberální společnosti, v níž jasné a vyhraněné věroučné a morální stanovisko je téměř neodpuštělným zločinem? Modleme se za vítězství toho prvního a za to, aby nechybělo konvertitů, kteří se svým nadšným a hlubokou vírou stanou vizitkou správné cesty, kterou Církev nastoupila.

Radomír Malý

OTŘESNÉ SVĚDECTVÍ

Vedoucí papežské rady »Cor unum« arcibiskup Paul Josef Cordes se vrátil z Albánie otřesen situací utečenců z Kosova. Představitel Vatikánu tam projednával možnosti pomoci, kterou katolická církev poskytne obyvatelům Kosova. Jménem

papeže Jana Pavla II. předal výraz solidarity s osudem vyhnanců. Jak potvrdila 6. dubna v Ženevě paní Sadako Ogata, vysoká komisařka pro otázky utečenců při OSN, vyhnání kosovských obyvatel bylo již dříve naplánováno a připraveno. Označila to za zřejmý pokus bezohledného masového vyhlazení totožnosti obyvatel této oblasti.

KNA

V neděli 25. dubna ve 14.30 hod. v městské knihovně v Kyjově bude přednáška s besedou Dr. Ing. Eduarda Krumpolce, proděkana CM teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, na téma: „Církev a dnešní svět“. Srdečně zve MĚO KDU-ČSL a Římskokatolický farní úřad v Kyjově.

Příští setkání zájemkyň o benediktinskou spiritualitu se koná v sobotu 22. května 1999 od 9 hod. v Arciopatství sv. Markéty v Praze – Břevnově. Oběd je zajištěn, pro mimopražské je i možnost přenocování. Prosíme, přihlaste se předem na tel. 02/33 35 15 65.

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO LAIKY
Pořádá katolický institut Miles Jesu Brno pro svobodné i ženaté muže od 17 do 35 let.
Termín: 30. 4. – 2. 5. 1999
Téma: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ (Mt 19,16)
Přihlášky a informace:
Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno
Tel.: 05/43 21 52 65
E-mail: mjbrnomen@brn.czn.cz

„Když se změní naše srdce, jaký div, že se potom skrze nás začne měnit svět.“
Sv. Ignác z Loyoly

Katolický institut Miles Jesu zve všechny mladé dívky (ve věku 17 – 35 let) na duchovní cvičení konané podle svatého Ignáce.

Toužíš najít smysl svého života? Chceš prohloubit své přátelství s Ježíšem? Hledáš štěstí? Potřebuješ objevit svou novou cestu životem?

Hledáš-li odpovědi na tyto otázky, pak zveřejme především tebe na duchovní cvičení.
Kdy? Od 7. 5. do 9. 5. 1999

Kde: Viniční 69, 615 00 Brno-Židenice
Pisemné přihlášky zasílejte na výše uvedenou adresu, prosíme co nejdříve. Telefon: 05/57 17 28.

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECÍLIE, ÚSTÍ NAD ORLICÍ 4. ročník – 2. a 9. října 1999

Cecilská hudební jednota, Římskokatolická farnost a Městský úřad Ústí nad Orlicí vyhlásují 4. ročník Festivalu duchovní hudby sv. Cecílie.

V sobotu 2. října 1999 se na rekonstruovaných varhanách v děkanství kostele uskuteční **varhanní festival**.

O týden později, **v sobotu 9. října 1999**, se uskuteční **festival chrámových sborů**, který bude zakončen zpívanou mší svatou.

Přihlásit se může každý chrámový varhaník a chrámový sbor na adrese: Festival duchovní hudby sv. Cecílie, Římskokatolická farnost – děkanství, Kostelní 19, 562 01 Ústí nad Orlicí. Zájemcům obratem zašleme podrobné podmínky festivalu včetně povinných skladeb a přihlášky.

O informace žádejte neprodleně, uzávěrka přihlášek je 30. června 1999.

DOMAŽLICE – KLÁŠTERNÍ KOSTEL

– Dne 28. 4. 1999 se bude konat starobylá Slavnost Panny Marie, Matky dobré rady. Hlavním celebrantem bude J. M. Michael Josef Pojezdny, Opraem., opat strahovský. Slavnosti bude předcházet duchovní příprava, při které slovem poslouží: 26. 4. – R. D. Emil Soukup, arciděkan domažlický, 27. 4. – R. P. Mgr. Norbert Milan Badal OP, šéfredaktor Katolického týdeníku. Všechny bohoslužby budou začínat v 16.00 hod. Každý den bude možnost přijmout svátost smíření.

Na triduum k Matce dobré rady srdečně zvou augustiniáni

BAZILIKA NA MENDLOVĚ NÁM., STARÉ BRNO

V neděli 2. 5. 1999 v 9.00 hod. bude celebrovat mši svatou R. D. Mgr. Daniel Herman, tiskový mluvčí České biskupské konference. V 10.00 hod. bude beseda v klášterním dormitáři na téma: Církev a sdělovací prostředky v dnešní době.

SVATÝ HOSTÝN

Pořad bohoslužeb v roce 1999

Letní pořad bohoslužeb začíná od 1. května 1999. Mše svaté ve všední dny: 7.00, 9.15, 11.00 hod.; v neděli: 7.00; 9.00; 10.15; 11.30; 15.00 hod. Svátostné požehnání v 13.00 hod.

Zimní pořad bohoslužeb začíná od 17. října 1999. Mše svaté ve všední dny: 7.00; 9.15 hod.; v sobotu v 11.00 hod.; v neděli 7.00; 9.15; 11.00 hod. Svátostné požehnání v 13.00 hod.

1. 5. '99 SO – šestá pouť hasičů, mše sv. v 10.15 hod.
2. 5. '99 NE – zahájení poutní sezóny, valná hromada Matice svatohostýnské. Pout' Klubu křesťanských žen (mše sv. v 9.00 hod.)
16. 5. '99 NE – Den sdělovacích prostředků, pouť RADIA PROGLAS, mše sv. v 10.15 hod.

Udělejme něco pro svoji duši. Změňme žebříček hodnot. Obětujeme pouť za šťastný přechod do dalšího tisíciletí. Nabídka poutních zájezdů zašle Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel. 0641/74 11 50 nebo 0602 74 11 50.

UPOMÍNKOVÝ PŘEDMĚT NA CELÝ ŽIVOT

Nástěnné hodiny s vyobrazením zjevení Panny Marie Fatimské jsou velmi pěkným oživujícím a zvelebujícím doplňkem každé katolické domácnosti.

VHODNÝ DÁREK K SLAVNOSTNÍM ŽIVOTNÍM UDÁLOSTEM (křtiny, svátky, svatby, narozeniny)

Barevné vyobrazení na ciferníku působí dojmem prostorovosti. Podobně jsou zpracovány i další motivy: Ukřižování Páně, Poslední večeře Páně.

Hodiny jsou vybaveny kvalitním strojkem na 1,5 V baterii. Poskytujeme záruku na 1 rok. Případnou opravu zajistíme. Výrobek včetně baterie, balného a poštovního zasíláme za 690 Kč.

Nabízíme spolupráci firmám, které se zabývají podobnou činností.

Distribuce upomínkových předmětů:

Zásilková služba JACOB
Mořkov u Kaple 331, 742 72
Tel.: 0603 710 704

TRADIČNÍ MARIÁNSKOU POUŤ PRAHOU,

kterou pořádá národní rada Sekulárního františkánského řádu, se letos bude konat v sobotu 1. května 1999. Bude zahájena mší svatou v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově v 10.00 hodin. Dále bude pokračovat průvodem k soše Panny Marie z exilu (Anděl Páně a Loretánské litanie). Zahájení pěší pouti ve 12.30. Zakončení požehnáním v Týnském kostele v 15.30 hodin.

Malé katecheze o Bohu II.

2. Fenomén – všeobecnýjev

Když se nám v roce 1989 otevřela cesta za hranice státu do všech koutů země, mohli naši turisté vidět na každém místě mohutné chrámy, mešity, synagogy – i prostinké bambusové kostelíky někde v hlubinách pralesa. A co ještě zvláštnějšího? Chrámy archeology ze země vykopané, před tisíciletími zaniklé, tehdy honosné stánky bohů! Všude jsou vidět i menší jevy, jako jsou kříže, Boží muka, medaile a jiné symboly... Lid klečící a modlící se k svému Bohu! A galerie, muzea plné děl s náboženskou tematikou, a to i nejvyšších uměleckých hodnot... Stejně jako koncertní síně plné starobylých náboženských zpěvů i moderní rockové či kytarové hudby... Vědecké knihy všech oborů, životopisné črty největších vědců a umělců...! Mravních hrdinů, světců, guru apod...! I prosté lidi zanícené pro svou víru a přinášející největší oběti postů, sebezáporů, blízké lásce až k oběti vlastního života...!

Toto vše mluví mlčky či hlasitě o jiném světě, o jiných hodnotách a skutečnostech, než je známe z hmotného, viditelného svě-

ta... o něčem, co vše pozemské a časné přesahuje... co nelze zachytit ve své podstatě smysly, svými očima vidět, svými ušima slyšet a svými rukama hmatat...!

Není toto všechno něco zvláštního na naší zemi? Nacházíme v oblastech života a světa ve své všeobecnosti něco jiného? A to vše od nejranějších dějin člověka? O čem to může jen vypovídat? Nemusíme ani moc přemýšlet a odpovíme si přesně: Jistě o něčem velmi závažném! Vše různým způsobem a v různé poloze mluví o nějaké vyšší bytosti, než je člověk, mluví o náboženství.

A co to vlastně je náboženství? Latinské slovo religio je odvozeno z „religare“, vázati, nebo z „religere“, znovu čísti. Je to vztah rozumného stvoření k Bohu jako k prvopočátku a k poslednímu cíli veškerenstva.

Neměl by se proto každý rozumný a moudrý s tímto všeobecným jevem na naší zemi čestně vyrovnat? Zatím se nad tím aspoň vážně zamyslet a později z toho třeba vyvodit důsledky? Jistě by to každému přispělo k jeho dobru.

P. Antonín Pospíšil, Jívová

PROCESÍ NA KUBĚ

Po loňské návštěvě Svatého otce na Kubě mohli kubánští věřící již podruhé oslavit Velikonoce i v ulicích velkých měst četnými procesími o Svatém týdnu a Velikonoční neděli. Účastníci nesli velké dřevěné kříže, zapálené svíce a hlasitě se modlili a zpívali. Průvody proběhly pokojně, i když byly obavy, že dojde ke střetům, protože ve stejné době se konaly oslavy Svazu mladých komunistů a pionýrů.

BEATIFIKAČNÍ PROCES PAVLA VI.

18. března byla uzavřena diecézální etapa beatifikačního procesu papeže Pavla VI. Materiály, které již byly předány Kongregaci pro kanonizační záležitosti, o něm hovoří jako o »živém příkladu pokory«. Papež Pavel VI. se vzdal používání papežské tiary a nesouhlasil, aby byl nošen s tzv. »sedia gestatoria«. Projevil svou skromnost při navazování ekumenických dialogů.

KAI

Liturgická čtení

Neděle 25. 4. – 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,14a.36–41
Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6   Odp.: 1
2. čt.: 1 Petr 2,20b–25
Ev.: Jan 10,1–10

Pondělí 26. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,1–18
Ž 42(41),2–3; 43(42),3.4   Odp.: 42(41),3a
Ev.: Jan 10,11–18

Úterý 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,19–26
Ž 87(86),1–3.4–5.6–7   Odp.: Ž 117(116),1a
Ev.: Jan 10,22–30

Středa 28. 4. – nez. pam. sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu

1. čt.: Sk 12,24–13,5a
Ž 67(66),2–3.5.6+8   Odp.: 4
Ev.: Jan 12,44–50

Čtvrtek 29. 4. – památka sv. Kateřiny Sienské

1. čt.: Sk 13,13–25
Ž 89(88),2–3.21–22.25+27   Odp.: 2a
Ev.: Jan 13,16–20

Pátek 30. 4. – nez. pam. sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 13,26–33
Ž 2,6–7.8–9.10–11   Odp.: 7b
Ev.: Jan 14,1–6

Sobota 1. 5. – ferie

1. čt.: Gn 1,26–2,3 nebo Kol 3,14–15.17.23–24
Ž 90(89),2.3–4.12–13.14+16   Odp.: 17c
Ev.: Mt 13,54–58

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	25.4.	26.4.	27.4.	28.4.	29.4.	30.4.	1.5.
Antifona	518	518	518	518	1741	518	1357
Žalm	783	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	518	518	1742	518	1325
Antifony	563	1151	1167	1183	1198	1214	1325
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	1214	813
Kr. čtení a zpěv	563	567	570	573	1743	580	1326
Antifona k Zach. kantiku	563	567	570	574	1355	1356	1358
Prosby	564	567	571	574	1744	580	1326
Záv. modlitba	564	568	571	1355	1355	1356	1358
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1334
Krátké čtení	564	568	571	574	578	581	584
Záv. modlitba	564	568	571	574	578	581	584
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	517	517	517	1746	517
Antifony	561	565	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	561	565	569	572	575	1749	582
Ant. ke kant. P. M.	562	566	569	572	576	1356	1356
Prosby	562	566	569	572	576	1750	582
Záv. modlitba	564	564	568	571	1355	1355	1356
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1262

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

PŘIPOMÍNÁME...

Jiřina Kolářová:

MARIA VE SVĚTLE DUCHA SVATÉHO

Úvahy, rozjímání a reflexe této knihy velmi přibližují Pannu Marii, ukazují bohatou důstojnost jejího lidského bytí, její zápas o naplnění Boží vůle, o spravedlnost, pokoj a ochranu každé bytosti i všeho tvorstva. Vnímavému čtenáři je zde zprostředkováno přijetí velkého Mariina poselství.

Brož., A5, 120 stran, 58 Kč

Otec Bohuslav:

PÁTER PIUS, MUŽ BOLESTI A LÁSKY

Osobnost P. Pia je jistě velmi dobře známa. Svých pět ran měl jako poselství bolesti, lásky a krve. Více si o životním poslání P. Pia můžete přečíst právě v této knížce.

Brož., A5, 80 stran, 52 Kč

**Upozorňujeme na prodejny v Praze,
v nichž můžete zakoupit také tituly vydané
v Matici cyrilometodějské:**

PRODEJNA ARCIDIECZŇNÍ CHARITY
Ječná 2, Praha 2, tel.: 02 / 29 50 29

PRO ECCLESIA CATHOLICA
Ječná ulice č. 4,
ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2,
tel. 02 / 29 36 89

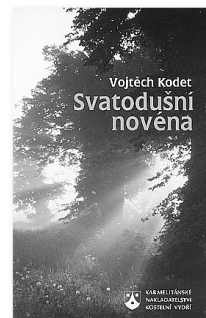
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ...

Vojtěch Kodet:

SVATODUŠNÍ NOVÉNA

Tato publikace může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, a to nejen před slavností Seslání Ducha svatého, ale také před biřmováním, v rámci duchovní obnovy, či před důležitým životním rozhodnutím. Každý den novény má tři stěžejní části – četba Božího slova, rozjímání a modlitba.

*Vydalo Karmelitánské nakladatelství,
brož., A6, 48 stran, 39 Kč*

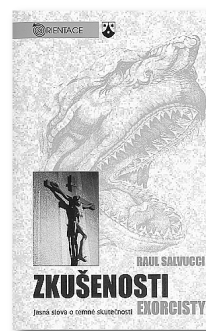
Raul Salvucci:

ZKUŠENOSTI EXORCISTY

Jasná slova o temné skutečnosti

P. Raul Salvucci, jeden z italských exorcistů, se v této knize velmi čtivým způsobem a srozumitelnou řečí dělí o své zkušenosti dlouholeté praxe kněze exorcisty a pastýře. Kniha je vhodná pro všechny, kdo mají víru, pro postižené temnými silami i pro lidi blízké postižení, ale také pro ty, kterým leží celá tato oblast života víry na srdci, a v neposlední řadě pro pastýře církve. Na autorově přístupu je velmi cenný ucelený pohled na tuto problematiku včetně praktických rad, jak se varovat vlivu zla na člověka, a hlavně jak těm, kteří se setkají s těmito potřebnými, či na sobě zažijí duchovní obtíže, konkrétně pomoci. (cit. P. Cyril. Vojtěch Kodet O. Carm.)

*Vydalo Karmelitánské nakladatelství,
brož., 125x200 mm, 224 stran, 179 Kč*

**Převodem
706 035**

Novinově vylátné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nežna- mená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; http://www.ova.inenet.cz/svetlo). Registrace: MČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBLEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.